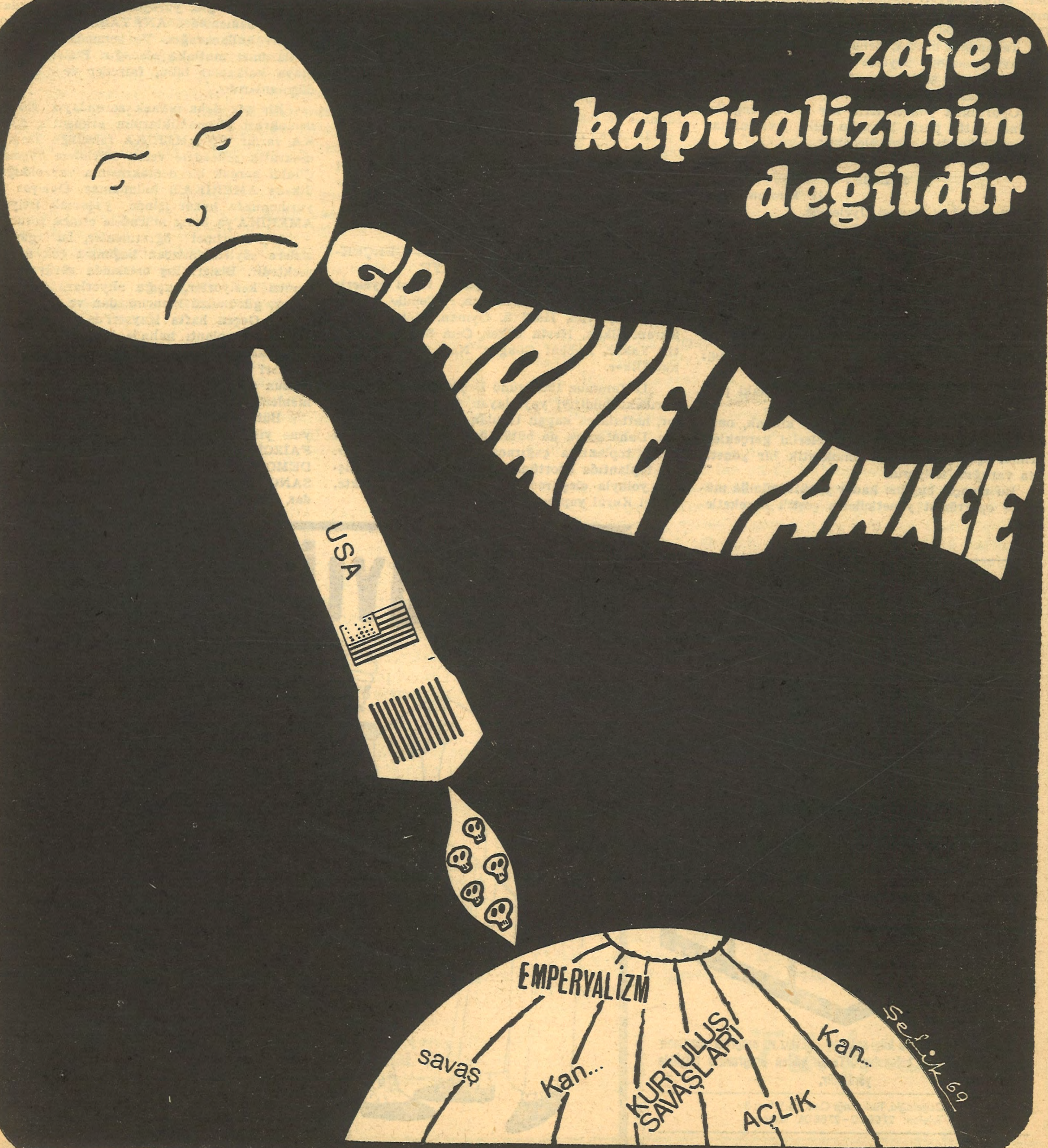
TÜRK SOLU

22 TEMMUZ 1969
FİATI: 125 KRŞ.
YIL: 2 SAYI:
88

Tip'te Devrimci mücadele gelişiyor!

İstanbul'da TİP içerisinde devrimci mücadele sürdürülüyor. Yapılan teorik eğitim çalışmalarının yanısıra bütün yurtta gelişen Milli Demokratik Devrim mücadelesinin etkisiyle.

Tabandaki dürüst, henüz sosyalizmin bilimini kavrayamamış, böylece oportünizmin ideolojik baskısında şartlanmış üyeler hızla proleter sosyalist saflara kazanılıyor.

Oportünist yöneticilerin her türlü engellemesine, hattâ parti kapısına kilit vurmasına rağmen mücadele yürütülecektir.

İşte son örneği:

BİLDİRİ

11 Temmuz 1969

Türkiye İşçi Partisi Üyelerine,

Yarı Bağımlı, Yarı Feodal yapıdaki ülkemizde sosyalizmin bilimi bize, «Milli Demokratik Devrim» stratejisini emreder. Bu strateji proletaryanın devrimci partisinin öncülüğünde bütün millîci sınıf ve tabakaların, emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye ve feodal kalıntılara karşı güç birliğini ifade eder. Partimizin programı da Millî Demokratik bir programdır.

Bu ilkelerin ışığında aşağıdaki hususları bütün partililere bildiririz.

Sosyalist bir parti olmak iddiasındaki partimizde;

Sosyalizmin bilimini egemen kılmak, onun ışığında devrimci mücadele ilkelerini gerçekleştirmek için partimizde demokratik bir yönetimin varlığını istiyoruz.

Bu amaçla bugüne kadar yürüttüğümüz mücadele oportünist yöneticilerin çeşitli hareketleriyle engellenmek istenmektedir.

Parti haftalarca açılmamakta, hiçbir çalışma yapılmamaktadır. Üstelik devrimci mücadelenin en ön safındaki arkadaşlarımızda onur kurullarına sevkedilmekte, partiden atılmaktadırlar.

Bugün ilçemizde, daha önce ihraç edilen Halil Oyman ve İhsan Memoğlu'nun müracaatları III. Olağanüstü büyük kongre kararına rağmen kabul edilmemiştir.

Yine partiden Ekrem Şikak arkadaş iki yıldır onur kurulunda bekletilerek ihraç edildi.

Yine bugün ihraç istemiyle onur kuruluna verilenler ise, Nail Satlıgan, Metin Atılal, Ömer İnce, Cemile Çerçel, Candan Sarvan, Cem Somel, Yener Bıyıkoğlu, ve Gönül Taylan'dır. Ve öyle gözüküyor ki, ihraçlar devam edecektir.

Bu durum karşısında biz 11.7.1969 Cuma günü saat: 20.30 da parti binamızda hep birlikte toplanarak aşağıdaki kararları aldık:

1— Onur kurulunca partiden çıkarılanların III. Olağanüstü Büyük Kongre kararınca tekrar partiye alınmaları.

2— Onur kuruluna sevk isteklerinin durdurulması ve ihraçların geri alınması.

3— Olağanüstü ilçe kongresinin en kısa zamanda yapılması.

T.İ.P. içindeki bütün proleter devrimcileri ve namuslu partilileri bu sahte sosyalistlere, çıkarcılara karşı mücadeleye çağırıyoruz.

KAHROLSUN OPORTÜNİZM, YAŞASIN, PROLETER SOSYALİZMİ.

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE

Türkiye İşçi Partisi Beşiktaş İlçesi üyeleri: Ömer İnce, Özer Yıldızbakan, Cemile Çerçel, Candan Sarvan, Halil S. Oyman, Metin Atılal, Ekrem Şikak, Nevin Ülker, Cem Somel, Nurettin Yakar, Aybent Gökgöz, Nail Satlıgan, Aykut Ülker.

11 Temmuz 1969 günü Beşiktaş ilçesinde yukarıdaki bildiriyi yayınlayan proleter devrimciler, haftalarca kapalı tutulan ilçelerini açmışlardır. Daha sonra da bütün üyeleri ve yöneticileri ortak toplantıya çağıracaklarını belirtmişlerdir. Bu toplantıda oportünist yöneticileri açık tartışma yoluyla eleştireceklerdir. Üyelerle birlikte, Genel Kurul yapılması kararlaştırılmıştır.

Milli Demokratik Devrim mücadelesi güçleniyor

TÖS Fatsa Şubesi bildiri yayınlayarak, Türkiye'nin fakirliğine ve geriliğine karşı mücadelenin Anayasa ve demokrasi mücadelesi olduğunu belirtmiştir.

Bütün Fatsa ve köylerinde dağıtılan bildiri şöyle son bulmaktadır:

«Bunu politikacıların yapacağına sen de inanmıyorsun, bizde inanmıyoruz. Yapacağımız şey el ele vermek faizciliği koruyan, kan-ter içinde yıl oniki ay çalıştığınız halde size yaşama hakkı tanımayan bu gidişe DUR... demektir. Toplanacağız, yürüyeceğiz, politikacılardan bir şey beklemeden ANAYASA'nın bize verdiği hakları kullanacağız. Ve sonunda verilmeyen haklarımızı mutlaka alacağız. Bizlere engel olmaya kalkanlar bilki, faizciler ve demokrasi düşmanlarıdır.

Bir şey daha bilmek zorundayız: Bütün bu demokrasi düşmanlıklarının arkasında AMERİKA vardır. Ve AMERİKA faizciliğe karşı demokratik mücadele veren köylülere düşmandır. Çünkü gerçek bir demokrasinin var olduğu bir ülkede AMERİKA'lı bulunamaz. Öyleyse kendi yurdumuzda huzur içinde yaşamak istiyorsak, AMERİKA'ya karşı mücadele etmek zorundayız.

Biz devrimci öğretmenler, bu gerçekleri sizlere söylediğimizden başımıza çok işler gelmektedir. Bizleri kış ortasında sürüyorlar, paramızı kesiyorlar, açığa alıyorlar. Ama yılmıyoruz, gücümüzü inancımızdan ve sizlerden alıyoruz. Geçen hafta Kayseri'de yine saldırıya uğradık. Toplantı halinde bulunan ve halkımızın yoksulluğuna çözüm yolları araştıran öğretmenleri diri-diri yakmak istediler. Şanlı Ordumuzun askerleri olaya müdahale ederek, öğretmenleri kurtardılar.

Bütün bunlardan yılmadığımızı söylemiştik, yine yılmıyoruz. AMERİKA'yı kovana kadar, FAİZCİLİĞİ kaldırana kadar, BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYE'yi kurana kadar İNSANCA YAŞAMA HAKLARIMIZI ALANA kadar, uğraşacağımızı duyururuz.

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır * Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur * Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no: 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın 60783/159)

İŞÇİ-KÖYLÜ

● İşçi sınıfının devrimci mücadelesini güçlendirmek
● Feodal kalıntılara karşı demokratik köylü mücadelesini desteklemek ve hızlandırmak
● İşçi ve köylülere sınıflarının dost ve düşmanlarını tanıtmak
● Emperyalizme karşı halkımızın millî bilincini güçlendirmek
● Devrimci güçlerle işçi ve köylü kitleleri arasında organik bağlar kurmak

İçin 2. sayı çıktı

BU SAYIDA :

● Köylüler ve toprak reformu
● Yapı işçileri soygunu
● Alpagut Linyit İşletmesini 650 işçi işgâl etti.
● Devrimci işçiler Rabak mücadelesini kazandı
● Fatsa mitingi.
● İşçi-Köylü ile bağ kur
● İşçi-Köylü'yü tanıt ve yay
● İşçi-Köylü'ye bağışta bulun
● Bağış topla, destekle

ADRES: Bâbıâli Cad. No: 29 Cağaloğlu

basyazı ●

Zafer kapitalizmin değildir!

Uzay çağında üretim ilişkileriyle çatışan mülkiyet ilişkileri kapitalist mülkiyet ilişkileridir. Kapitalist ilişkiler Uzay çağının üretim ilişkilerine «ayak bağı» olmaktadır. İnsanoğlunun Ay'a ayak basması kapitalist ilişkilerin rafa kaldırılacağını müjdeleyen bir olaydır.

BU satırlar yazıldığı sırada A.B.D.'nin Florida eyaletinde Kennedy Körfezi denen yerden havalanan Apollo-11 adlı feza gemisi üç kozmonotu Ay'a götürmektedir. Ve en ufak ayrıntılarına kadar çizilen programda bir aksama olmazsa, bu kozmonotlardan biri, Niel Armstrong adını taşıyanı, 21 Temmuz Pazartesi günü saat tam 8.07 de Ay'da Sükûnet Denizi denen yere inecek ve insanoğlu Ay'ın yüzeyine ilk kez ayak basmış olacaktır.

Sovyetlerle Amerika feza yarışmasında atbaşı beraber gittiklerinden, Ay'a ilk ayak basanın yarışmacılardan birinin ya da ötekinin olması, nükleer güç dengesini pek değiştirmiyeceğine göre, Apollo-11'in programını başarıyla tamamlaması, ya da Luna-15'in ondan önce Ay'dan Dünya'ya taş toprak taşıması askerî bakımdan önemli bir değişiklik meydana getireceğe benzememektedir.

Ama askerî önemi ne olursa olsun, hiç şüphe yok ki, Uzayın fethinde bu yeni adım, insanoğlunun doğa üzerinde egemenliğini kurmasında en büyük başarıdır ve biz bu başarıyı bir çok konjonktürlerin denk gelmesi sonucu Apollo-11'i Ay'a gönderen teşkilâtın içinde ve arkasında bulunanların özel başarısı değil tüm insanlığın malı olan bilimin insan yaratıcılığının doğa üzerinde büyük zaferi sayıyoruz.

Üstelik bir tek feza gemisini aya göndermek için 230 milyar harcayabilen iktisadî gücün temelinde de tüm insanlığın alın teri bulunmaktadır. Emperyalizm dünya ölçüsünde öyle bir sömürü ağı kurmuştur ki, Anadolunun ücra köyünden kasabaya inen Türk köylüsü bindiği Dodge marka kamyonu biraz eskitmekle, Catterpillar makinelerinin yaptığı yolu biraz yıpratmakla, Mobil'in benzinini biraz tüketmekle emperyalist sömürüye vesile yaratmakta ve dolaylı da olsa, Apollo-11 için harcanan 230 milyar lirada payı bulunmaktadır. Ve bu emperyalist sömürü sistemi içindeki dünyanın bütün geri tarım ülkeleri'nin köylüleri ve kentlileri için doğrudur.

Onun için, sadece bütün ülkelerin, bütün halklarının yüzyıllar boyunca katkılarıyla meydana gelmiş olan bilim dayanağı bakımından değil, ayni zamanda maddî olanaklar bakımından da Ay seferi tüm insanlığın katkısıyla meydana gelmiş bir başarıdır.

Ama denecektir ki: maddî ve bilimsel kaynaklar ne olursa olsun bu işi Amerika tezgâhlamıştır ve Amerika kapitalist bir ülkedir, dolayısiyla zafer kapitalizmin zaferidir.

Apollo-11'in başarısı kapitalizmin başarısı değildir, tıpkı Kristof Kolomb'un başarılı Amerika seferi feodalizmin başarısı olmadığı gibi.

ONBEŞİNCİ yüzyılda Kastilya krallığı Avrupa'da feodalizmin en güçlü kal'alarından biriydi. Ve Kastilya kraliçesi İsabelle'in desteğiyle Kristof Kolomb seferinin başarıya ulaşması, ve Amerika kıtasının keşfi Batı Avrupa toplumunun üretim güçlerini ve dolayısiyle üretim ilişkilerini öyle etkiledi ki, eninde sonunda feodal düzen yıkıldı ve ondan daha ileri bir düzen olan kapitalizm dünyanın bu bölgesinde egemen düzen oldu.

DAHA bugünden A.B.D.'nı yönetenlerin başta gelen meselelerinden biri nükleer sanayi gibi, uzay programı gibi dev programları kapitalist sistemle bağdaştırmak meselesidir.

Bundan birkaç yıl önce yurdumuzu ziyaret etmiş olan A.B.D.'nin uzay programında görevli Stanford Üniversitesinden Prof. Carl Bioletti'nin bir özel konuşmasında söylediği sözler son derece ilginçtir:

Profesör uzay yarışmasına değinerek şöyle demişti: «Bizim Rusları geçmemiz ihtimâli zayıftır. Bu maddi olanaklar meselesidir. Evet biz Ruslardan daha zenginiz ama; biz bir milyon dolar değerinde bir işi sağlamak için yüz milyon dolar harcıyoruz. Ruclar ise, yanılmaları da hesaba katarsak, bir milyonluk iş için en çok üç-dört milyon harcıyorlar. Amerika'da Uzay programı çevresinde irili ufaklı yüzlerce özel şirket meydana gelmiştir. Bunlardan herbiri gerekli bir ya da birkaç parçayı imâl eder. Ama bir sürü de gereksiz parça imâl eder. Eğer yalnız gerekli parçayı satın alır, gereksizleri geri çevirirsen şirket iflâs eder. O gerekli parçadan da olursun. Onun için şirketi ayakta tutmak için birçok gereksiz parça satın alırsın. Böyle türemiş olan yüzlerce şirketi ayakta tutmak da çok masraflı bir iş...»

Amerikalı profesörün söylediği, kapitalist sistemin nükleer çağın, feza çağının üretim ilişkileriyle çatıştığının ifadesinden başka bir şey değildi. Aradan geçen zaman içinde Amerika'da eğilim hiç değilse ekonominin bu alanlarında kâr zihniyeti dışında bir merkezî planlamayı uygulama doğrultusunda olmuştur. Uzay çağının açılması Amerika gibi kapitalizmin kal'asında kapitalist ilişkileri güçlendiren bir etken olmıyacaktır.

İNSANLIK artık öyle bir gelişme aşamasına varmış bulunmaktadır ki, «toplumun maddi üretici güçleri, toplumun mevcut üretim ilişkileriyle, ya da, bu üretim ilişkilerinin o zamana kadar içinde hareket ettikleri ve kendilerinin hukukî ifadelerinden başka bir şey olmayan mülkiyet ilişkileriyle çatışma durumuna» (Marx) girmişlerdir. Ve çağımızda (Uzay çağında) üretim ilişkileriyle çatışan mülkiyet ilişkileri kapitalist mülkiyet ilişkileridir. Kaptalist ilişkiler Uzay çağının üretim ilişkilerine «ayak bağı» olmaktadır. İnsanoğlunun Ay'a ayak basması kapitalist ilişkilerin rafa kaldırılacağını müjdeleyen bir olaydır.

Türk Solu

olaylar ●

«Hakimin verdiği kapatma kararında derneğin, gayesini gizleyen dernek olduğuna kanaat getirildiği ileri sürülmektedir. Oysa dosyada derneğin tüzüğü dahi yoktur. Binaenaleyh hakimin derneğin gayesinin ne olduğunu bilmesine imkân yoktur. Bu da gösteriyorki, hakim ön yargıyla hareket etmektedir.

D.D.D. davası başladı

Halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini desteklemek amacıyla kurulan Demokratik Devrim Derneği hakkında açılan dâvanın görülmesine 5. Sulh Ceza Mahkemesinde başlanmıştır.

Duruşmadan önce dernek başkanı Dr. Kemal İşler, dâvaya bakacak olan 5 Sulh Ceza Hâkimini dernek adına reddetmiştir.

Kemal İşler, aynı hâkim tarafından verilen kapatma kararı gerekçesinde; «**Demokratik Devrim Derneği'nin gayesini saklayan bir dernek olduğu dosyasında mevcut ehli vukuf raporu ve bu derneğe ait kongre zabıtlarıyla anlaşıldığından**» denildiğini, bu suretle hâkimin duruşmadan önce ve delil ikamesi tamamlanmadan belli bir kanaate varmış olduğunu belirtmiştir.

Duruşma saat 17'de 5. Sulh Ceza da açılmış, Hâkim Kemal İşler'in red dilekçesini okumuş, daha sonra duruşmada bulunan diğer dernek yöneticilerini sorguya çekmek istemiştir. Dernek Genel Sekreteri Sevinç Özgüner, redd-i hâkim talebi sonuçlarıncaya kadar ifade vermeyeceğini açıklamıştır. Hâkim, red dilekçesini verenin Kemal İşler olduğunu, bu bakımdan diğer sanıklarla ilgisi olamayacağını belirtmiştir. Bunun üzerine Sevinç Özgüner, aynı talebe kendisinin de katıldığını, bunun zapta geçmesini istediğini söylemiştir. Daha sonra sorgusu yapılan İhsan Memoğlu ve Rasih Nuri İleri de aynı şeyleri tekrarlamışlardır. Duruşmaya başkaca gelen olmadığından karara geçilmiştir.

5. Sulh Ceza Hâkimi, Kemal İşler'in reddi hâkim talebini, «dilekçesinde gösterdiği red sebebi mahkememizce alınan ara kararın esbabı mucibeli olması sebebine dayanmakta olup, mucip sebepli olmayan kararlar, mesnetsiz kararlar mahiyetinde olacağından Hâkimin aldığı kararların mucip sebepli bulunması usul kanunu gereği olmakla, maznunun ileri sürdüğü red sebebi mahkememizce usul ve kanuna uygun görülmemiş olmakla» gerekçesi ile reddetmiştir.

Daha sonra hâkim, «yüzüne karşı hâkimi reddeden Sevinç Özgüner, Rasih Nuri İleri, İhsan Memoğlu hakkında ayrıca takibata geçilmesine karar vermiştir.

Duruşmadan sonra dernek yöneticileri karara bir üst mahkemede itiraz edeceklerini açıklamışlar ve gerekçeleri şöyle sıralamışlardır:

1— Red talebimizi hâkimin gerekçe gösterek karar vermesine değil, gösterdiği gerekçe ile dâvanın esası hakkında kanaatini önceden açıklamış olmasına dayandırıyoruz.

2— Hâkimin verdiği kapatma kararında derneğin, gayesini gizleyen dernek olduğuna kanaat getirildiği ileri sürülmektedir. Oysa dosyada derneğin tüzüğü dahi yoktur. Binaenaleyh hâkimin derneğin gayesinin ne olduğunu bilmesine imkân yoktur. Bu da gösteriyor ki, hâkim ön yargıyla hareket etmektedir.

Tarafsızlar konferansı

Emperyalist ve sosyalist blokların dışında kalan ülkelerin oluşturduğu grup, 8 Temmuz 1969'da Yugoslavya'nın başkenti Belgrat'ta «tarafsızlar» konferansında bir araya geldi. Yirmiyi aşan tarafsız ülkenin katıldığı bu konferans büyükelçiler seviyesinde yapılmıştır. Debdebeli bir zirve konferansı yerine bir danışma toplantısı niteliği taşıyan konferans, çeşitli konuları ele almıştır.

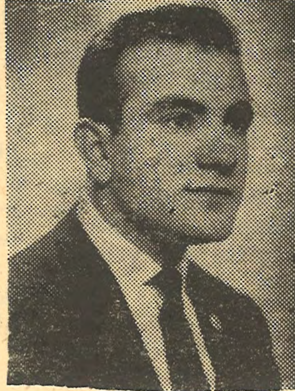
Büyük çoğunluğunun, II. Dünya Savaşından sonra bağımsızlığını kazanmış ülkelerin oluşturduğu «tarafsızlar grubu», gün geçtikçe eski ağırlığını kaybedeceğe benzemektedir. 1955'de Bandung konferansında bir araya gelen Asya-Afrika ülkeleri bir ara dünya çapında önemli bir ağırlık kazanmış, uluslararası ilişkilerin iki kutuplu veçhesini epeyce değiştirmişti. Bu dönemde tarafsızlar, kâğıtta ve sözde de kalsa «ulusal kurtuluş savaşları», «bağımsızlık», «içişlerine adem-i müdahale» gibi ortak ilke ve ülkülere sahip çıkmışlar, benzer dış politikalar izlemeye çalışmışlardır.

Ne yazık ki, Belgrad toplantısı bu noktanın çok gerisinde kalmış, renksiz ve etkisiz bir toplantı olarak son bulmuştur. Konferans sonunda

Devrimci Üsteğmen Zekâi Başkaner asker kardeşlerini kurtarmak uğruna canını feda etti

Halkımızın milli kurtuluş dâvasının yiğit savaşçılarından devrimci arkadaşımız Çemişgezek'li Üsteğmen Zekâi Başkaner, iki er ve bir Başçavuş kardeşini kurtarmak uğruna şehit olmuştur.

30 Haziran 1969 günü Ağrı'nın Patnos kazası yakınında Süphan Dağı eteklerindeki eğitim sahasında, düşen tenekeyi çıkarmak için 4 metre derinlikte kuyuya inen bir erin çırpınmaya başlaması üzerine, durumu gören bir asker daha kuyuya atlamıştır. Her iki askerin kuyudan çıkamayarak içinde çırpınması karşısında, kuyunun etrafına yığılan subay, assubay ve erler askerleri kurtarma çabasına girişmişlerdir. Bölük Başçavuşu Turgut Pekdemir de, kurtarmak umuduyla kuyuya atlamış, fakat o da askerler gibi kuyuda çırpınmaya başlamıştır. Olay derhal, eğitim sahasından 1 kilometre uzakta bölük makâmında çalışan Zekâi Başkaner üsteğmene posta eri yollanarak duyurulmuştur. Yıldırım hızıyla olay yerine gelen Üsteğmen Zekâi Başkaner, asker ve Başçavuş arkadaşlarını kurtarmak amacıyla büyük bir fedakârlık örneği göstererek kuyuya inmiştir. Kendisini tutmak isteyen arkadaşları Zekâi üsteğmene engel olamamışlardır. Çemişgezek'li fedakâr üsteğmen, yüzlerce subay, assubay ve erin önünde, «Ben askerlerimi ölüme terkedemem» diyerek, askerleri kurtarmak için iple kuyuya inmiştir. Ancak kuyunun dibinde toplanan zehirli gazın tesiriyle elindeki ipi tutamayan Zekâi Üsteğmen, Başçavuş Turgut Pekdemir ve askerler, kuyunun etrafında toplananların gözleri önünde çırpınarak canlarını teslim etmişler ve şehit olmuşlardır.

Devrimci Üsteğmen Zekâi Başkaner

Üsteğmen Zekâi Başkaner, emekçilerin dâvasına inanmış, milli bağımsızlık mücadelesinin yiğit bir savaşçısıydı. Mustafa Kemal'in bağımsızlık dâvasını kafasına ve yüreğine mıhlamış, cesur ve devrimci bir subaydı. Bağımsızlık mücadelesinde işçi ve köylülerin gücüne inanmıştı. Erata ve subay arkadaşlarına, kumandanlarına kendisini sevdirmiş ve saydırmıştı. Disiplinli bir subaydı. Görevini titizlik ve dikkatle yerine getirirdi. Çemişgezek'li üsteğmen Zekâi Başkaner, bir Anadolu çocuğu olarak askerlere gözbebeği gibi bakardı.

Zekâi Başkaner üsteğmeni geçen yıl tanıdık. Ortaboylu, kumral, sağlam yapılıydı. Çevik ve kuvvetli bir görünüşü vardı. Efendiliği ve insana verdiği değer hemen dikkati çekiyordu. Devrimci kitapları okumuş, devrimci düşünceyi kavramıştı. Okumak ve öğrenmenin gereğini israrla savunuyordu. Devrimcilere has alçak gönüllülükle tartışıyor, görüşlerini savunuyordu.

Zekâi Başkaner Üsteğmeni yurt toprağına, kendi memleketine gömdüler. Örnek devrimci ve asker için canını fedâ eden kahraman kumandanın mezarı Çemişgezek'te.

Arkadaşımız Zekâi'nin hâtırası, Süphan dağının eteklerinde, bütün askerlerin ve subayların, bütün devrimcilerin yüreklerinde yaşayacaktır. Zekâi arkadaşın milli kurtuluş saflarındaki yerini doldurmak için, devrimciler daha büyük bir güçle mücadele edecek, hâtırasını yaşatacaklardır. Kahraman Üsteğmen Zekâi Başkaner'in bağımsızlık dâvası mutlaka zafere ulaşacaktır.

İtalyan Komünist Partisi göz göre göre çöküşe doğru giden İtalyan gerici parlâmenterizmini kurtarma çabasına düşmüş ve hükûmet buhranı süresince sağa sola, herkese koalisyon kurma tekliflerinde bulunmuştur.

● olaylar

yayınlanan bildiri, beklenenin aksine çok yumuşak ve kaypak olmaktan öteye geçememiştir. Örneğin birçoğu uzun ve zorlu bağımsızlık savaşı veren ülkeler olduğu halde, bu yıl Vietnam halkının yiğitçe verdiği kurtuluş savaşına açık ve haksız müdahalelerde bulunan emperyalist Amerika'yı kınamaktan kaçınmışlardır.

Siyasal etkisi sönük de olsa, zaman zaman gerçeklerin dile getirilmesinde yararlı görevleri başarmış, geçmişte emperyalizme karşı mücadele bayrağı açmış ülkelerin bugün susmayı tercih etmeleri esef vericidir.

İtalya'da son gelişmeler

Emperyalist blok içinde son günlerin en önemli gelişmelerine sahne olan ülke şüphesiz İtalya'dır. Beş aydan beri ardarda gelen grevler ve genel grevlerle sarsılan, büyük bir ekonomik bunalımın eşiğinde bulunan bu ülke, son olarak sosyal-demokratların ihanetlerinde ısrar etmeleri yüzünden patlak veren bir siyasî buhranla da karşı karşıya gelmiştir.

On gün önce merkez-sol koalisyon'un istifası ile başlayan hükümet buhranının çözümlenmesi görevi yine eski Başbakan Hristiyan Demokrat Mariano Rumor'a verilmiştir. Rumor'un bu sorunu çözümleme şansını kavrayabilmek için İtalya'nın içinde bulunduğu durumu iyice anlamak gerekmektedir.

İtalya'da söz konusu olan, gerici parlâmentarizmin çöküşüne doğru hızlı bir gidiştir. Bütün büyük şehirlerde kamu hizmetleri sekteye uğramıştır ve hergün binlerce insan pahalılık ve sosyal politika aleyhine gösteriler yapmaktadır. İtalya'nın birçok şehrinde patlak veren bu olaylar, mahalli niteliklerini yitirmişler ülke çapında bir kapsam kazanmışlardır.

Ülkedeki çöküşün belirtileri çoktur. Cezaevi müdür ve hizmetlilerinin yaptığı gösterilerde, göstericiler Adalet Bakanlığını işgâl etmişlerdir. Hergün başka bir yöneticinin bir başka yolsuzluğu gazetelere dökülmektedir.

İtalya'nın kuzey ve güney bölgeleri arasındaki korkunç ekonomik gelişme farklılığı da buhranın bir diğer etkenidir. Ufukta beliren enflâsyonun etkisini daha şimdiden hissetmeye başlayan güneyliler ve Sicilyalılar devamlı dalgalanan bir deniz gibidir.

Bu karmaşanın ortasında yer alan partiler de bu karışıklığı aynen yansıtmaktadırlar.

İtalya'nın en büyük partisi seçmenlerin %40' ına sahip olan İtalyan burjuvazisinin partisi Hristiyan Demokratlar da bir iç bunalıma düşmüşlerdir. Eski Başbakan Aldo Moro, parti içindeki orta-sol eğilimli reformistleri çevresinde toplarken, Rumor sağcıların doğal önderi olarak belirmektedir. Bu çatışma burjuvazinin en güçlü siyasî örgütünü kendi içinden çökertmekte, üstelik partinin burjuvazi dışındaki en büyük dayanağı ve doğal müttefiki Vatikan ile arasını açmaktadır.

Hristiyan Demokratlar çeşitli gerici faktörleri kullanarak etkileri altında bulundurdukları Katolik İşçileri Birliği ve Hristiyan İşçileri Sendikası gibi kuruluşların denetimini de elden kaçırmaktadır. Bu kuruluşlar üyelerini siyasî davranışlarında serbest bırakmışlardır.

1963.ten beri İtalya'yı yönetmekte olan merkez-sol koalisyonunun ikinci ortağı Sosyalist Parti'nin durumu ise daha komiktir. İtalya Cumhurbaşkanı Saragat ile sosyal demokrat Nenni' nin çabaları sonunda kurulmuş olan bu örgüt, son buhranda şiddetli bir darbe yemiştir.

Komünist Partisini baş düşmanı olarak kabul eden ve onunla herhangi bir ortak davranışa girmekten kaçınan sosyal-demokratlara karşı, Hristiyan Demokratlarla işbirliğinin hiç bir sonuç vermeyeceğini gören bazı sosyalistler arasındaki çatışma sonunda, örgütte bir çatlama meydana getirmiştir. Partinin on gün önce yapılan toplantısında, Başbakan Yardımcısı Francesco de Martino çevresinde toplanan, komünist partisi ile işbirliğine taraftar olan grup, parti içindeki mücadeleyi kazanmış ve Endüstri Bakanı Mario Tanassi başkanlığındaki «ılımlıları» ağır bir yenilgiye uğratarak, Parti Başkanı ve Dışişleri Bakanı Pietro Nenni'yi partiden ve hükümetten istifaya zorlamışlardır. Sosyalist partiden kovulan Tanassi-Nenni ikilisi Birleşik Sosyalist Parti adı ile yeni bir parti kurmuşlardır.

Böylelikle Mariano Rumor'un merkez-sol koalisyonu parlâmentodaki çoğunluğunu kaybederek istifa etmek zorunda kalmıştır.

Bunun sonucunda İtalya'nın üçüncü büyük siyasî kuruluşu da dağılmış bulunuyordu. İkinci büyük siyasî kuruluş olan Komünist Partisine az sonra değineceğiz. Diğer partilere gelince; çok küçük gruplar oldukları için büyük bir siyasî etkinliğe sahip olmayan bu partiler rüzgârın esiş yönüne ve hızına doğru durum almaktadırlar.

İtalya'da bu kabine buhranı burjuvazi için iki açıdan bir yıkım olmuştur:

— Artık sol birikimi İtalyan Komünist partisinden kaçırıp, başka yöne kanalize edebilecek güçlü bir siyasal örgüt kalmamıştır. Böylelikle, orta yol alternatifi kaybolmaktadır.

— İkinci olarak da, böyle bir koalisyonunun çatısı altında bazı reform kanunları kabul ederek, İtalyan proletaryasının, küçük burjuvazisinin isteklerini bazı tavizlerle karşılama yolu da kapanmış olmaktadır. İtalya'daki egemen sınıfların en büyük korkusu, sonbaharda yüksek okulların açılması ile başlayacak öğrenci gösterilerine, ekonomik bunalımın ağırlığını üzerinde duyan küçük burjuvazi ile asgarî hayat şartları içinde yaşayan güneylilerin katılmasıdır. Şimdi başgösteren kabine buhranına kısa süre içinde bir çözüm yolu görülmediğinden bu reformaları gerçekleştirme hayali yok olmaktadır.

Bütün bu gelişmeler karşısında İtalyan Komünist Partisi ne yapmaktadır?

5 Haziran'da Moskova'da toplanan Dünya Komünist Partileri konferansında, Çekoslovakya' daki karşı-devrimcileri destekleyecek kadar Marksizmden ayrılma yolunu tutmuş olan parti, tam bir küçük burjuva reformizmine bürünmüştür.

Sosyalist ülkelerin dışındaki en büyük komünist partisi olmasına rağmen, eylemin gerisine düşmüş ve günlük palyatif bazı tedbirlerle sorunları çözümleme çabası içindedir.

Emekçilerin, öğrencilerin gösterilerine sahip çıkmayan, hattâ bazen bazı suçlamalarla onları karşısına almaya çalışan bu partinin İtalya'daki büyük birikimi değerlendirmesi söz konusu olamaz.

İtalyan Komünist Partisi göz göre göre çöküşe doğru giden İtalyan gerici parlâmenterizmini kurtarma çabasına düşmüş ve hükümet buhranı süresince sağa sola, herkese koalisyon kurma tekliflerinde bulunmuştur.

Bütün bu göstergelerin sonucunda İtalya'daki siyasî bunalımın kısa bir süre içinde çözümlenemeyeceğini veya bir çözüm yolu bulunsa da, bunun kısa süreli olacağını söyleyebiliriz. Ancak bu gelişmenin iktisadî bunalımın da çökmesi ile ne tarafa doğru yol alacağını tahmin etmek fazla güç değildir sanırız.

Vietnam'da kesin zafere doğru

Vietnam halkı kesin zafere doğru adım adım ulaşıyor. Hergün yeni bir zafer haberi gazete sütunlarına geçiyor.

Geçen hafta yenik A.B.D. askerlerini geri çekmeye başladı. Nixon'un emri gereğince, Ağustos 1969 sonuna kadar 25.000 Amerikan askeri Vietnam'ı terkedecektir.

Ayrıca diplomatik kaynakların ısrarla belirttiklerine göre, Başkan Nixon 1970 yılı Kasım ayında yapılacak Amerikan kongresi seçimlerinden önce Vietnam'daki Amerikan kuvvetlerinin hepsini geri çekmeyi düşünmektedir. Aynı kaynaklara göre, Nixon, bu niyetini geçen hafta içinde beş önemli senatörle yaptığı özel toplantı sırasında ortaya atmıştır. Amerikan yetkililerinin aldığı geri çekilme kararı Güney Vietnam'lı kuklaları çılgına çevirmiştir. Güney Vietnam Cumhurbaşkanı yardımcısı Kao-Ky, A.B.D. ve Amerikan politikacılarına şiddetle çatarak şöyle konuşmuştur:

«Paraları beni ve halkımı onları dinlemeye veya onlardan korkmaya mecbur edemeyecektir. Eğer sömürgecilikten korkacak isek, iktidarda kalmaya lâyık değiliz. Amerikalılar kudretlerini korumak için vatanımızı komünistlere ucuza satmak istiyorlar.»

Sandalyesini tehlikede gören bu uşağın, Kao Ky'nin, bir süre önce bu türden bir çıkış daha yaparak durumu kurtarmaya çalıştığı hatırlardadır. Amerikan askerleri Vietnam'dan çekiledursun, kukla Güney Vietnam hükümetinin Cumhurbaşkanı Nguyen Van Tiyö, Vietkong'a seçim teklif etmiştir. Tiyö'nün, bu teklifi çaresizlik içinde kalan Amerika'nın baskısı altında yaptığı anlaşılmaktadır. Nixon geçen 19 Haziran'da komünistlere seçime katılma teklifinde bulunacağını ima etmişti.

Van Tiyö genel seçimlerin uluslararası bir komisyonun denetimi altında yapılabileceğini belirttikten sonra, Vietkong'u genel seçimleri hazırlayacak bir seçim kurulunda görev almaya çağırmıştır. Ancak Van Tiyö seçimler için bir tarih ileri sürmemiş, bu gibi ayrıntıları karşı taraf ile müzakereye hazır olduğunu belirtmiştir. Van Tiyö'nün bu yaldızlı lâfları Ulusal Kurtuluş Cephesinin tepkisi ile karşılanmış ve bir oyun olarak nitelendirilmiştir. Tiyö'nün ulusal kurtuluş cephesini ısrarla komünist olarak nitelemesi oyunun ilk perdesidir. Zira, yürürlükte olan anayasa'ya göre, komünistler seçime katılamazlar. Ayrıca ulusal kurtuluş cephesinin seçimler konusundaki görüşü kesin olarak ortadadır: Temel seçimlere gidilmeden önce Saygon'daki yönetimin iş başından uzaklaşmasını ve yerini «Ulusal bir koalisyon hükümeti» kurulmasını istemektedir. Van Tiyö'nün çağırısında ise seçimleri hazırlayacak kuruluşun kendisi iş başında iken faaliyete geçeceği açıkça belirtilmiştir.

Ecevit'in protesto edilişi ve Ulus'un gerçek dışı haberleri

Burjuva demokrasisine bağlı görünüp de, onun en basit kurallarına bile uymayanın, mumu daha ne zamana kadar yanar? Püf diye söndürülermiş bizim mumumuzu! Ama, emperyalizme, işbirlikçilerine ve feodal mütegallibe takımına karşı hep birlikte yakılan, püf deyince, höt deyince sönmeyen o koca meşaleyi yakmak hepimiz için çıkar yol değil mi?

Bakınız, Nixon'un özel temsilcisi Rokfeller, Güney Amerika ülkelerini gezip dolaşırken, tükürük ve çürük yumurta yağmuru karşısında hiç istifini bozuyor mu? Fütursuzca gezisine devam ediyor Rokfeller. Suratına tükürüyorlar, «gene yağmur başladı» rolünü oynuyor.

Ünlü milyarder vâlinin bu fütursuzluğu nedendir dersiniz? Emperyalizmin temsilcisi olarak, (dünyanın neresinde olursa olsun) millici güçler arasında gezip dolaşmak bu vurdum duymazlığı gerektirir de ondan. Çürük yumurtayı da, tükürüğü de göze alacaksın. Ve her şeye rağmen, vazifeye devam...

Bay Ecevit'le, temsilcisi Rockfeller'i karşılaştırdığımız sanılmasın. Böyle bir benzetmeyi ne düşünebiliriz, ne de düşünmek isteriz. Ancak, Bayar takımının affı konusundaki tutumundan ötürü, Bay Ecevit'in protestolara hazırlıklı olmasını beklerdik. Eğer politikacılık bu ise, «bu ne perhiz, bu ne lâhana turşusu» özdeyişine uygun davranmak ise; eğer politikacılık, ağaların, tefecilerin, aracıların ve yabancı sermayenin sömürüsünü halka anlatan bir kişinin, ağaları, tefecileri, aracıları ve yabancı sermayenin uşaklığını temsil eden kişileri siyaset sahnesine çıkartmaya çalışması ise; eğer politikacılık, iktidar hırsıyla hop şuradan, hop buradan sıçramak ise, kaderde bu da vardır: Hop alkışlanırken, hop yuhalanırsın.

●

Hiç de «kaderin cilvesi» değildir bu. Tek sözcükle: Olağandır.

Baştan alalım: «Ortanın Solu» bizce, küçükburjuva dönüşümcülüğü eğiliminde gözüken, bu açıdan toprak reformu gibi, tefeciliğin ve aracılığın tasfiyesi gibi, yabancı sermaye karşısında ulusal sanayii gözetmek gibi ileri adımlardan yana olan bir oluşumdu. Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye şiarını savunan proleter devrimcilerinin, CHP içindeki bu dönüşümcü hareketi, «zararlı» olarak değerlendirmesi olanaksızdır. Zararlı olan, yurdumuzu bağımlı ve geri bir ülke durumunda tutan, iliğ'mizi sömüren emperyalizm ve onun satılmış işbirlikçileri ile, feodal mütegallibedir.

Türk halkının dostunu ve düşmanını bu denli açık ve kesin olarak saptayıp, buna göre eyleme geçtiğimiz de ortadadır. Emperyalizmin, işbirlikçi sermayenin ve feodal mütegallibe takımının çıkarlarını temsil ediyorsan, karşımızdasın; bu bir avuç millet düşmanı asalağın dışında, halkımızın yüzde doksan dokuzunu oluşturan sınıf ve tabakaların çıkarlarını savunuyorsan, safımızda olman gerekir.

●

Bay Ecevit, Bayar takımını yeniden siyaset sahnesine çıkartmaya çabalamakla kimden yana ödün vermiştir? «Millet içindeki husumeti ortadan kaldırmak» şeklinde şekere bulanarak yutturulmaya çalışılan bu ödünü, gerçek Kemalistlerin ve sosyalistlerin memnuniyetle karşılayacağını mı umuyordu?

Köylümüzün demokratik hareketlerinin önemli bir tezahürü olan toprak işgalleri önünde, hem «doğa kanunları vardır» deyiniz, hem de toprak ağalarının Meclis sıralarını işgâl etmesine ortam hazırlayınız. Hem CHP gençlik kurultayının nihai bildirisinde «antiemperyalist ve antifeodal» olduğunuzu ilân ediniz, hem de Amerika'ya yaranma yarışına girmeyi marifet sayınız. Hem 27 Mayıs Devriminin anayasasına sığınır gözükünüz, hem de 27 Mayıs'ın devirdiği işbirlikçi kadroyu halkımızın başına yeniden «siyasetçi» olarak takdim ediniz. Hem üniversite reformuna taraftar olunuz, hem de gençliği aldatarak üniversite reformunu yapmayan AP iktidarının yanına geçip, gençliğin direnme hareketlerini ezdiriniz.

Ve bütün bu tutarsızlıkların adı «Ortanın Solu» olsun...

●

Küçük politika hesaplarını bir an için unutunuz ve düşününüz: Yakışıksız olan nedir? Ortanın Solu adına bir yığın tutarsızlığa düşmek, yanlış yapmak mı, yoksa tutarsızlığı protesto etmek mi?

Bize öyle geliyor ki, Bay Ecevit'in TÖS Kurultayında protesto edilmeyi yadırgamasının, ola ğanüstü karşılamasının amacı, aydın çevrelerdeki itibarını yeniden kazanmak için «mağdur» gözükmektir. Bu uğurda tüm olanaklar seferber edilmiştir. Günlük basındaki yandaş unsurlara göz kırpılarak, «mağdur» duruma düşürülen bir liderin desteklenmesi sağlanmıştır. Hem de ne biçimde? Protestocu gençlerin «kızıl yobaz» olarak nitelenmesiyle! Sağcılarla solcuların aynı ölçüde «zararlı» olduğu altı çizile çizile tekrarlanarak! Gençlik-öğretmen dayanışmasını yıkmayı deneyerek! İrticaın Kayseri'deki vahşetinin örtbas edilmesi pahasına, «demokrasi düşmanları» diye nitelendirilen gerçek demokrasi taraftarlarını bir numaralı düşman göstererek.

Bay Ecevit, «demokrasi düşmanları» sözlerini bu vesile ile ilk kez kullanmış değildir. Son aylarda, fırsat buldukça devrimcilere bu sözlerle saldırmış, Bayar takımının affına karşı çıkan devrimcileri demokrasi düşmanı, Bayar'ı affetmek yüceliğini (!) gösteren ödüncüleri de «demokratik düşünceye saygılı» göstermeye çalışmıştır. Ve punduna getirip, sosyalistleri, «burjuva demokrasisini aşağılamakla, burjuva demokrasisine inanmamakla» suçlamıştır.

Vatan satıcılarının koluna girip, Amerikan emperyalizminden iktidara gelmek için icazet almak mıdır demokrasiye saygılı olmak? Toplumumuzun en önemli baskı grubu olan gençliğin haklı isteklerini «anarşist kızıl yobazların başkaldırması» olarak göstermek midir demokrasiye saygılı olmak?

Sosyalistlerin burjuva demokrasisini küçümsemeleri iddiası ise, düpedüz yanlıştır Türkiye, burjuva demokratik hakların tamamen kazanıldığı bir ülke değildir ki, sosyalistler demokratik ilkeleri küçümsesinler... Tersine, «tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye» şiarıyla demokrasinin gerçek anlamıyla yerleşmesini savunuyoruz. Feodal ilişkilerin hüküm sürdüğü bir toplumda «burjuva demokrasisinden söz edilemez. 141. ve 142. maddeler gibi antidemokratik kanunların yürürlükte bulunduğu bir ülkede burjuva demokrasisinden söz edilemez. Bay Ecevit, bu kavramlar keşmekeşinde, bu temel bilgiler yoksunluğunda göz koyduğu kısa vâdeli başarıları, gerçek burjuva demokrasisinde bizce pek sağlayamaz.

14 Temmuz tarihli Ulus gazetesi, birinci derecede haber olarak manşet çekip, FKF'li öğrencilerin TÖS genel merkezini basacağı ihtimaline karşı, TÖS başkanı Baykurt'un Sosyal Demokrasi Dernekleri Federasyonundan yardım istediğini, Sosyal Demokrat gençlerin de TÖS genel merkezini koruduğunu yazmaktadır.

İncelemelerimize göre, böyle bir olay vârit değildir. Ne FKF'liler TÖS genel merkezini basmayı akıllarından geçirmiş, ne de Fakir Baykurt, TÖS'ü korumak üzere Sosyal Demokrat gençleri çağırmıştır.

Acaba ULUS gazetesi bu yanlış haberi bile bile neden vermiştir? Burjuva ahlâkına saygılı olduğundan mı? Burjuva demokratik ilkelere bağlılığından mı?

Bay Ecevit ve Ulus yazarlarının aşırı gayretleri, gençlik-öğretmen dayanışmasını bozamaz. Şurası kesinlikle bilinmelidir ki, gerek gençliğin, gerekse öğretmenin bugünkü hedefleri, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin başarı hedefleridir. Her iki güç, bu uğurda daima dayanışma hâlinde bulunmuşlardır. Kayseri olayları sırasındaki dayanışma, «gençlik-öğretmen elele!» anlayışının en somut, en yeni örneği olmuştur. Bay Ecevit'in ve yazarlarının çekemediği her halde budur.

Burjuva demokrasisine bağlı görünüp de, onun en basit kurallarına bile uymayanın, mumu daha ne zamana kadar yanar? Püf diye söndürülermiş bizim mumumuzu! Ama, emperyalizme, işbirlikçilerine ve feodal mütegallibe takımına karşı hep birlikte yakılan, püf deyince, höt deyince sönmeyen o koca meşaleyi yakmak hepimiz için çıkar yol değil mi?

OSMAN AKOL — FKF dost kuruluştur —

Grevler

Ploretarya siyasî bilince demokratik mücadelede ulaşır

Geçen hafta içinde Pirelli, Çelik Montaj ve Otopar Montaj Sanayileri fabrikalarında çıkan olaylar, proleter devrimcilerinin işçi sınıfı ile sıkı bağlar kurmasının ve onları oportünist sendikacılara, saldırganlara karşı desteklemesinin önemini bir kez daha belirtti.

Pirelli'de oportünist sendikacılara rağmen direniş:

İzmit'teki Pirelli Lâstik Fabrikasında, pişirme bölümünde çalışan bir işçinin fazla mesaiye kalmadığı için iş sözleşmesi feshedilmiştir. Bunu öğrenen diğer işçiler ise işbaşı yapmayıp, 9 Temmuz Çarşamba günü bu karara karşı direnişe geçmişlerdir. Diğer vardiya işçilerinin de katılmasıyla büyüyen direniş, fabrikayı 5,5 gün faaliyetinden alıkoymuştur.

Direnişin kendi inisyatifleri ile başlamadığını ve kontrol edemiyeceklerini anlayan Lâstik-İş Sendikası yöneticileri bu «kanunsuz boykot»u destekliyemiyeceklerini kamu oyuna duyurmuş, işçileri bu direnişlerinde yalnız bırakmışlardır. İşçilerin buna rağmen direnişe devam ettiğini gören oportünist yöneticiler telâşa kapılıp, Ankara'da bulunan TİP Genel Sekreteri ve Sendika Genel Başkanı Rıza Kuas'ı İzmit'e çağırmışlardır.

Rıza Kuas İzmit'teki konuşma ve davranışları ile oportünizmini belgelemiştir. Önce işveren ve Valiyle görüşen Kuas işçinin geri alınmasını sağlamış, ama işveren kaybolan mesai ücretlerini ödemeyi kesinlikle reddetmiştir. Bunun üzerine Kuas işçilerle bir konuşma yapıp **«Paranızı ben vereceğim, direnişe son verin»** demiştir. **İşçiler «Sendikanın parası zaten bizim pamız, kimin parasını kime veriyorsun?»** diye Kuas'a çıkışmışlar, fakat güçleri azalınca ve yalnız bırakılınca direnişe son vermek zorunda kalmışlardır.

İşçilerin haklı direnişi karşısında Sendikanın bu oportünist tutumunun kefareti olan 5,5 günlük ücret tutarı 140.000 TL. sını işçiler ödeyeceklerdir.

Çelik Montaj Sanayiindeki Greve Saldırdı:

Çelik Montaj Sanayiinin Kartal'daki Jawa vs Skoda fabrikalarında 1,5 aydır süren grev kırılmak istenmiştr. Geçen pazartesi saat 8,30 da saldıran 100 kişilik silâhlı bir gurup fabrikaya girmek istemişlerdir. İşveren tarafından kiralandığı söylenen bu satılmışlar, Otopar fabrikasındaki grevden gelen yardımla kovulmuşlardır. Olay yerine daha sonra toplum polisi gelip akşama kadar kalmıştır.

Otopark'daki Grev ve «Satılmış Basın»

Çelik Montaj Sanayiinin bir eki olan Otopar Montaj Fabrikasındaki grev başarıyla sonuçlanmak üzeredir. Lokavt kararı alan işveren büyük zarara uğramış ve siparişlerini teslim edememiştir. İşçiler basının işçi sorunlarına karşı ilgisizliğinden yakınmıştır, **«Başbakanın yolunu kesip derdimizi anlattık. Gazeteciler not aldılar, fotoğraf çektiler. Fakat gazetelerde iki satır yazı çıkmadı.»** demişlerdir. Böylece basının işbirlikçiliğini ve işbirlikçi iktidarın başındaki Demirel'e dert anlatmanın faydasızlığını anlamışlar ve fabrika kapısına «BASIN SATILMIŞTIR», «BASININ HÜRRİYETİ NE OLDU?» yazılı dövizler asmışlardır.

Apollo-11'i alkışlamada acele etmeyelim

Apollo-11'in Ay yolculuğu, basınımızda olsun, radyolarımızda olsun, haftanın en önde gelen olayıydı. İnsanoğlunun bugüne değin uzayla ilgili çalışmaları, uzun uzun yayınlanmakta ve çok ayrı koşullarda, ayrı günlük sorunlar içinde bulunan halkoyumuzun ilgisi, uzaya doğru çekilmekteydi. Gazetelerin başyazılarının konusu, çoğunlukla Apollo-11'in Ay yolculuğu idi. Pehlivan tefrikaları, saray tefrikaları, Demirel'in Başbakan olarak yaptığı seçim gezileri ve verdiği demeçler vb. arka plâna geçmiş, yerlerini insanoğlunun uzaydaki macerasına terketmişti.

İnsanoğlunun doğa ile savaşının, sansasyon bakımından, en ilgi çekici tarihî günlerini yaşadığımız bir gerçektir. Apollo-11, üç astronotu ile Aydan parçacıklar getirmek üzere yola çıkmışken, Luna 15'in de, aynı işi, kozmonotsuz olarak başaracağı haberleri yayınlanmaktadır.

Bizim gibi geri kalmış ülkelerde, tahayyül edilmesi bile güç olan teknolojik gelişmelerin bu çalışmalarda tayin edici bir etken olduğu besbelli. Ama yine de Aya ulaşılması sadece Amerikan, ya da Sovyet toplumlarının değil, son tahlilde, insanoğlunun bir başarısıdır. Buhar makinelerinin, motorlu araçların, elektrik cihazlarının vb. icadı, bugün nasıl sadece onları icad eden toplumların tekelinde kalmayıp, bir anlamda tüm insanlığın ortaklaşa malı olmuşsa, aynı ortaklaşma, son on yıl içinde, uzay çalışmalarındaki başarılar için de söz konusudur. Soruna bu açıdan bakarak, uzay çalışmalarında katkısı olan öncülere saygımız vardır.

Ancak, madalyonun, özellikle bizim gibi geri kalmış ülkeleri daha yakından ilgilendiren bir de öteki yüzü vardır. Geri kalmış ülkeler insanoğlunun bu teknolojik bulgularından gelişmiş ülkeler gibi yararlanamazlar. Bunun ana nedeni de, geri kalmış ülkelerin emperyalist ülkelerle, özellikle bu teknolojik bulgulardan yararlanma sorununda, çatışma halinde olmalarıdır. Emperyalizm, kendi çıkarı gereği, geri kalmış ülkelerin teknolojik gelişmesine karşıdır. Monopoller fazla rakipten hoşlanmazlar. Emperyalizmin ayakta durabilmesi boyunduruğu altında tuttuğu geri kalmış ülkelerin, bu boyunduruğu parçalamada, başarılı olamamalarına bağlıdır. Örneğin, geri kalmış ülkelerin, yeraltı zenginliklerini yağma etme olanaklarını bulamadan, o ülkeyi dilediği pazar durumuna sokup, ihracattan olsun, ithalâttan olsun dilediği vurgunları vuramadan, kendileriyle tam bir anlaşma içinde olan yerli işbirlikçi iktidarları işbaşına getiremeden vb. emperyalist düzenin ayakta kalamayacağı meydandadır.

Bundan böyle uzay çalışmalarında emperyalist bir ülkenin başarısını insan oğlunun başarısı olarak öne sürerken dikkatli olmak gerekir. İnsanoğlunun, hiç de küçümsenmeyecek bir çoğunluğu, henüz geri kalmış ülkelerde yaşamaktadır. Ve buralarda yaşayan insanoğlunun uzay çalışmalarına olan katkısı, emperyalizmin geri kalmış ülkelerde uyguladığı sömürü orantısında yatmaktadır. Emperyalist ülke ile geri kalmış ülke arasındaki ilişkiler, modern anlamda, bir efendi - köle ilişkisi olduğundan, geri kalmış ülkelerin uzay çalışmalarına katkısı gayri iradidir. Zorakidir. Emperyalizm, bu zoraki katkıya karşı çıkan toplumlarla en amansız bir biçimde savaşmaktadır. Örneğin, emperyalist boyunduruğu parçalama yönünde, millî bağımsızlık savaşına kalkan Vietnam örneği ülkelerde, bu uzay programlarını uygulayan yöneticiler, insanlık tarihi için yüz karası olan imha programlarını uygulama çabasındadırlar.

Amerikan emperyalizminin uzay çalışmalarındaki başarılarını yeryüzündeki saldırı amaçlarına araç yapmak peşinde olduğu apaçık meydandayken, emperyalizmin bu yoldaki başarılarını insanoğlunun başarıları diye, geri kalmış bir ülke insanı olarak, alabildiğine alkışlamak, ancak emperyalist boyunduruktaki işbirlikçilerin tutumlarını yansıtabilir.

Emperyalizm, kendi düzeninin tabiatı gereği, sömürü alanlarını sürekli olarak genişletmek ve sömürü orantısını sürekli olarak yükseltmek zorundadır. Bu bakımdan, diğer emperyalist ülkelerle olsun, emperyalizmin sömürü alanı olmaktan sıyrılmış ve sıyrılmakta olan, yada bu yolda çaba gösteren ülkelerle olsun, sürekli bir çatışma içindedir. Emperyalist devletlerin, özellikle Amerikan emperyalizminin elindeki nükleer silâhlar bu çatışmalarda şimdilik sadece tehdit unsuru olarak kullanılmaktadır. Bu tehdit unsurunun hiç de etkili olmadığı kuşkusuz öne sürülemez. Oysa Amerikan emperyalizmi uzayda kurmaya çalışacağı nükleer üslerle elindeki bu tehdit unsurunu daha da güçlendirmek çabasındadır.

Emperyalizmi, bu tehditlerinden yada çıkarmayı tasarladığı klâsik nükleer bir savaştan kesin olarak alıkoymak, kuşkusuz, onun karşısında tavizden kaçınmak ve döğüşmeyi göze almakla mümkündür. Şayet emperyalist güçlerin elinde bulunan silâhların çok daha güçlüleri, yada benzerleri anti-emperyalist güçlerin elinde de bulunursa emperyalizm doğal olarak saldırılarında daha da çekingen olacaktır.

İlk ağızda aklımıza gelen bu nedenlerle bile, dünyamız emperyalizmden arınmadan, insanoğlunun emperyalizmin denetiminde uzaya egemen olmakta başarılar göstermesini alkışlamakta aceleci olmamalıyız. Bizim alkışlayacağımız başarılar ancak emperyalizmi tüm saldırı teşebbüslerinden kesin olarak alıkoyan ve tarihî görevi emperyalizmi silip süpürmek olan yeryüzünün antiemperyalist saflarındaki insanoğlunun, uzaydaki başarıları olabilir.

Şevki Akşit

TÜRK SOLU, ilgiyle karşılanan Moskova Konferansı Ana Belgesi ve Lin Piao'nun Çin Komünist Partisi 9. Millî Kongresinde okunan raporu yayınlamaya devam etmektedir. Bu belgenin tam metnini yayınlamaktaki amacımız, Türkiye aydınlarının, sosyalist bloktaki ideolojik tartışma hakkında ilk elden bilgi edinmelerini sağlamaktır.

İKİ BE

Moskova Konferansı Ana Belgesi

Kadınların yığın halinde, sınıf mücadelesine ve antiemperyalist harekete ve özellikle barış için mücadeleye katılmaları çağımızın önemli bir davranışıdır. Vietnam'daki Amerikan saldırısına karşı pek etkileyici bir tarzda harekete geçmişlerdir. Üretim alanında ve öbür çalışma kollarında çalışan kadınların sayısı artmakta, politik bilinçleri gelişmekte, ekonomik ve sosyal hakları için girdikleri savaş yoğunlaşmaktadır. Emekçi kadınlar, ücret eşitliği, yurttaşlık haklarında tam eşitlik, analık haklarının korunması v.s. istemlerde bulunmaktadırlar. Demokratik mücadeleye ve işçinin mücadelesine daha fazla katılmakta, sendikalara girmektedirler. Komünist partileri bu istemleri tutmakta, ve bunları kadının demokratik harekete katılmasının nedeni olarak görmektedirler. Kadına her türlü hak eşitliğinin sağlanmış olduğu sosyalist ülkeler örneği, kapitalist dünyada bu haklar uğruna mücadele eden kadınlar için ulaşılamıyacak kadar uzak bir şey gibi görünmektedir.

Kapitalist dünyanın sosyal çelişkilerinde görülen ciddî ağırlaşma, birçok ülkelerde, tekelcilere ve emperyalistlere karşı, devrimci işçi hareketi ile dindar tabakalar arasında bir bağlantı kurulması için yeni olanaklar getirmektedir. Katolik kilisesi ve öbür din kurumları, inancı ve kilise yapısını tehlikeye sokan ideolojik bir bunalım içine düşmüşlerdir. Bazı ülkelerde komünistlerle katolikler ve öbür dinlere bağlı geniş demokratik yığınlar arasında bir iş ve eylem birliği gelişmektedir; savaş ve barış, kapitalizm ve sosyalizm, yeni sömürgecilik ve gelişme yolundaki ülkeler konusundaki diyalog genişlemektedir; demokrasi ve sosyalizm için emperyalizme karşı birleşik eylem, günün en önemli olayıdır. Komünistler inanç sahibi kişilerin, böylece ve eylem birliğinin sağlıyacağı geniş temas olanakları sayesinde, emperyalizme karşı savaşta ve büyük sosyal dönüşümler yolunda büyük bir güç haline geleceklerine inanmaktadırlar.

Emperyalizme ve tekelciliğe karşı eylem birliği ve geliştiği ölçüde, bütün politik akımların, ülkenin ekonomik yaşamı içindeki tekellerin kesin rolünü sınırlıyacak, büyük sermayenin kolunu kanadını kıracak, köklü ekonomik ve politik dönüşümleri gerçekleştirecek, ve bu suretle sosyalizm için sürdürülen savaşa en iyi koşulları sağlıyacak olan bir politik birleşme içinde toplanmalarına elverecek imkânlar da olgunlaşmış olacaktır. Bu demokratik birliğin temel gücü işçi sınıfıdır. Bu amaçlara her şeyden önce çeşitli görünüşler altındaki yığınların, işçi sınıfının ve daha büyük halk tabakalarının güçlü eylemi ile ulaşılabilecektir. Komünistler her zaman her yerde, parlâmentoda ve her fırsatta belirtmektedirler ki, demokrasi ve sosyalizmin başarıya ulaşmasında sonucu tâyin edecek olan şey işçi sınıfının ve bütün emekçilerin verdikleri yığın savaşıdır.

Dünyayı saran antiemperyalist dalga

Emperyalizmin can çekişmekte olduğu ve ileri güçler karşısında adım adım gerilediği bugünün dünyasında dört temel çelişkiden ağır basanı da emperyalizm ile sömürülen ve ezilen uluslar arasındaki çelişki olduğunu kabul ediyoruz.

Emperyalizm ile onun karşısında gün geçtikçe örgütlenen ve en geniş saflar halinde düzenlenen millici güçler arasındaki çelişki günümüzde ağırlığını dünyanın her noktasında duyurmaktadır. Lâtin Amerika'dan, Afrika'ya, Asya'dan Yunanistan'a kadar genis bir alan üzerinde bu iki güç son kavgaya hazırlanmaktadırlar.

Kendi içindeki burjuvazi-proleterya çelişkisinin daha da zayıf hale getirdiği emperyalist ülkeler, her gün başka bir ülkede gittikçe daha şiddetli şamarlar yemektedirler.

LÂTİN AMERİKA

Lâtin Amerika'da güçlenen anti-emperyalist hareket karşısında telâşa kapılarak, anti-emperyalist gidişi engelleme çabasına kapılan, Emperyalizmin bir numaralı âleti Nixon, bu amaçla New York Valisi Nelson Rockefeller'i özel temsilci olarak Lâtin Amerika'ya göndermiştir.

Ailesinin sahip olduğu şirketler (Başta Standart Oil) den dolayı Amerikan emperyalizminin sembolü olarak kabul edilen Rockefeller'in Lâtin Amerika ülkelerine yaptığı dört gezi büyük gösterilere sahne oldu.

Peru ve Şili tarafından hakaret edilerek kabul edilmeyen Rockefeller'i, Venezuela da ülke güvenliği gerekçesi ile reddetti.

Rockefeller'in bu «gerçekleri öğrenme» gezileri bombalar, genel grevler, gösteriler ve sabotajlarla dolu geçti.

Yıllardır faşist cuntaların yönetimi altında inleyen Arjantin ve Uruguay'da işçiler genel grev ilân ettiler; polis ile işçi ve öğrenciler arasında şiddetli sokak savaşları patlak verdi. Sonunda her iki ülkede de gösterilerle başa çıkamayan faşistler kurtuluş çaresini sıkı yönetim ilân etmekte buldularsa da, bu da bir yarar sağlamadı. Grevler ve olaylar devam ediyor.

Peru'da geçtiğimiz günler oldukça hareketliydi. İktidarı elinde bulunduran millî burjuva hükümet bütün toprakların millileştirildiğini ve bunların topraksız veya yeterince toprağı olmayan köylülere dağıtılacağını açıklamıştır. Böylelikle petrolden sonra Amerika Peru topraklarından da kovulmaktadır. Peru hükümeti toprak reformunu hızla uygulamaya başlamıştır.

Lâtin Amerika'nın diğer ilerici yönetimi Şili de, Amerikalılara ait büyük bakır fabrikalarını devletleştirmiştir. Böylelikle zengin doğal kaynaklarına sahip çıkmasını bilen bu ilerici yönetimler Amerikan emperyalizmine daha nice şamarlar indireceklerdir.

AFRİKA

Devletleştirme ve millileştirme dalgası Afrika'ya da sıçramıştır. Geçen hafta içinde bir açıklama yapan Tanzania hükümeti yabancı ve yerli özel sektöre ait işletme ve topraklara el konulduğunu açıklamıştır. Hükümet, toprakların halka dağıtılacağını, işletmelerin ise devlet eli ile işletileceğini bildirmektedir.

Öte yandan, Afrika'da silâhlı kurtuluş hareketi yürüten ilerici kuruluslar da Mozambik, Angola ve Rodezya'da mücadelelerini sürdürmektedirler. Rodezya'da faşist İan Smith yönetiminin yutturmaca Anayasa referandumunu kabul etmeyen Zimbabwe kurtuluş hareketi, emperyalizmin maşaları ülkeden sürülüp atılıncaya kadar savaşacaklarını açıklamıştır.

Sudan'da yönetimi elinde bulunduran millici güçler ise, yıllar boyunca bu ülke halkına karşı dış baskı aracı olarak kullanılmış etnik azınlıklar sorununu çözümlemede önemli bir adım atmıştır. Ülkenin kuzey ve güneyindeki etnik azınlıkların dinsel ve ırkî farklarını tahrik ederek onları birbirine düşüren, ve böylece böl ve yönet politikasını uygulayan emperyalizme verilen en iyi cevap, Güney bölgesine muhtariyet verilmesi olmuştur. Sudan'ın ilerici yönetimi güneydeki ezilmiş halkın hakkını teslim ederek, emperyalizmin en önemli silâhını elinden almış olmaktadır.

ASYA

Vietnam'ın yeni Geçici İhtilâl Hükümeti, askerî alanda üstüste başarı sağlayıp, bunu siyasî alanda pekiştirirken, Amerika bu bataklıktan nasıl çıkacağını hesaplama kaygusu içindedir. Öte yandan, Vietnam savaşının sona ermesi Amerikan silâh tekellerinin çıkarlarını ağır zararlara uğratacağından sorun daha da çapraşık hale gelmektedir. Nixon yönetiminin bu durumda bulduğu dâhice formül, Amerikan askerlerini cepheden geri çekerek, kendi kuklalarının askerlerini Amerikan silâhları ile donatarak «silâhlarının savaşmalarını» sağlamak olmuştur. Bu formülü uygulamaya koyan Amerikan emperyalizminin bir numaralı âleti Nixon, ilk parti olarak 814 gibi önemli bir miktarda askeri geri çekmiştir.

Amerikan askerî kayıpları da gün geçtikçe artmaktadır. Savaşın başından beri Amerika'nın Kuzey Vietnam üzerinde 3,300 uçağının düşürüldüğü açıklanmıştır. Böylece Amerikan silâh tekellerini doyuracak pazar genişlerken, Amerikan kamu oyundaki tepki de gelişmektedir. Amerikan emperyalizmi bu çelişmeyi çözümleme çabası içindedir.

Diğer taraftan savaşın aleyhe dönmesi, ölü sayısının gittikçe artmasına paralel olarak Amerikan ordusundan kaçan asker sayısı da yükselmiştir. Bu gelişme karşısında telâşa kapılan Amerikan Savunma Bakanı Melvin Laird, Askerî Ceza Kanununda değişiklik yapılarak askerden kaçmaya verilecek cezanın arttırılacağını müjdelemektedir. Laird, konuşmasında, Amerikan ordusunda silâh altında olup da kaçmış olanların sayısının yedi

(Devamı 10. sayfada)

ELGE

Büyük Proleter Kültür Devrimi, Parti'nin sağlamlaştırılması için Partimiz tarihinde girişilmiş en geniş ve en derin harekettir. Çeşitli kademelerdeki Parti örgütleri ve geniş Komünist yığınları, iki çizgi arasındaki keskin mücadele deneyinden geçmişler, büyük ölçüdeki sınıf mücadelesinin sınavını vermişler ve **gerek Parti içi, gerek Parti dışı devrimci kitleler tarafından sınanmışlardır.**

Lin Piao'nun Raporu

Çin Komünist Partisi bütün başarılarını Başkan Mao'nun bilgili önderliğine borçludur ve bu başarılar, Mao Çe-tung Düşünüşü'nün zaferleridir. Yarım yüzyıldan beri, Çin'deki devrimci savaş ve mücadelelerin daima en ön safında yer almıştır. Başkan Mao'nun doğru çizgisinin rehberliğinde, son derece güçlü iç ve dış düşmanlara ve pek karmaşık koşullara rağmen, Partimiz, proleteryaya ve Çin halkının geniş kitlelerine, **«bağımsızlığımızı korumak, insiyatifi kendi ellerimizde tutmak ve yalnızca kendi çabalarımıza güvenmek»** ilkesine uymalarında, proleterya enternasyonalizmini savunmalarında, birisi düştüğü zaman bir başkasının onun yerini doldurması suretiyle kahramanca mücadeleler vermelerinde öncülük etmiştir ve ancak bu sayededir ki, Partimiz başlangıçtaki birkaç düzinelik komünist gruplarından büyüyüp, bugünün, güçlü Çin Halk Cumhuriyetini yöneten, büyük, görkemli ve doğru Parti'si durumuna gelmiştir. Halkın silâhlı mücadelesi olmadan bugünün Çin Komünist Partisinin olmayacağını ve bugünün Çin Halk Cumhuriyeti'nin olmayacağını tamamen anlıyoruz. Başkan Mao'nun şu öğretisini hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamalıyız: **«Bütün Parti'deki yoldaşlar, kanla ödediğimiz bu tecrübeyi asla unutmamalıdırlar.»**

Çin Komünist Partisi büyük önderimiz Başkan Mao tarafından geliştirilmiş ve güçlendirilmiştir. 1921 yılında kuruluşundan bu yana, Partimiz iktidarın ele geçirilmesi ve silâh gücüyle proleterya diktatörlüğünün kurulması uğruna uzun yıllar mücadele etmiştir. Başkan Mao'nun önderliğinde, Partimiz bütün ulusların halklarının yeni demokratik devrimi başarmalarına, Çin'in sosyalist devrim ve sosyalist kuruluş için büyük mücadelesine ve çağdaş uluslararası komünist hareketin emperyalizme, modern revizyonizme ve çeşitli ülkelerin gericilerine karşı yürüttüğü büyük mücadeleye öncülük eden Başkan Mao, Marksizm-Leninizmin evrensel doğruluğunu somut devrim uygulamasıyla birleştirmiş Marksizm-Leninizmi, siyasal, askerî, ekonomik, kültürel ve felsefî alanlarda devralmış, savunmuş ve geliştirmiş ve Marksizmi daha yüksek ve tamamen yeni bir aşamaya getirmiştir. Mao Çe-tung Düşünüşü, emperyalizmin tam bir çöküşe ve sosyalizmin bütün dünyada zafere doğru ilerlediği bir devrenin Marksizm-Leninizmidir. Parti'mizin bütün tarihi şu gerçeğe tanıklık etmiştir: Başkan Mao'dan ve Mao Çe-tung Düşünüşü'nden ayrıldığı zaman Parti'miz gerilemeler ve yenilgilerle karşılaşacaktır, Başkan Mao'yu yakından izlediği ve Düşünüşü'ne uygun hareket ettiği zaman Parti'miz ilerleyecek ve muzaffer olacaktır. Bu dersi daima hatırlamamız gerekir. Herhangi bir zamanda ve herhangi bir koşul altında, Başkan Mao'ya ve Mao Çe-Tung Düşünüşü'ne karşı çıkan herkes kınanacak ve bütün Parti ve bütün ulus tarafından cezalandırılacaktır. Parti'nin sağlamlaştırılması ve yerleştirilmesi konusunda Başkan Mao şunları söylemiştir:

Bir insanda, yüreğin içlerinde kan dolaştırdığı damarlar bulunur ve insan ciğerleriyle solunum yapar; karbon dioksit verir, taze oksijen alır. Başka bir deyişle, kokuşmuşu atmalı ve yerine tazeyi almalıdır; zira canlılığını ancak bu şekilde koruyabilir. Artık maddeleri çıkarıp, taze kan almadıkça Parti'nin bir canlılığı olamaz.

Bu canlı örnekle, Başkan Mao, Parti içi çelişkisinin diyalektiğini açıklamıştır. **«Maddelerdeki çelişki yasası, başka bir deyişle karşıtların birleşmesi, yasası maddeci diyalektiğin temel yasasıdır.»** Parti içindeki iki çizgi arasındaki çelişki ve mücadele, sınıflar arasındaki ve toplumun eski-yeni öğeleri arasındaki çelişkinin bir yansımasıdır. Parti'nin içinde çelişkiler bulunmasaydı ve bunların çözümlenmesi için bir mücadele olmasaydı ve Parti kokuşmuşu atıp, yerine tazeyi almasaydı, Parti'nin yaşantısı son bulurdu. Başkan Mao'nun Parti içi çelişkilere ilişkin teorisi, Parti'nin sağlamlaştırılmasında ve yapısında bize rehberlik eden ve edecek olan ilkedir.

Çin Komünist Partisi'nin tarihi, Başkan Mao'nun Marksist-Leninist siyasetinin, Parti içindeki sağ ve «sol» fırsatçı tutumlarla mücadelesinin tarihidir. Başkan Mao'nun önderliği altında, Partimiz Chen Tu-Hsiu'nun sağ fırsatçı çizgisini, Chu Chiu-Pai ve Li Li-San'ın «sol» fırsatçı çizgilerini, Wang Ming'in önce «sol» sonra sağ fırsatçı çizgisini, Chang Kuo-Tao'nun Kızıl Ordu'yu bölme siyasetini, Peng Teh-Huai, Kao Kang, Jao Shu-Shih ve diğerlerinin sağ fırsatçı Parti aleyhtarı çizgisini yenilgiye uğratmış ve uzun mücadele yıllarından sonra Liu Shao-Chi'nin revizyonist çizgisini darmadağın etmiştir. Partimiz kendisini pekiştirmiş, iki yol arasındaki mücadele sırasında ve özellikle Parti'ye en büyük zararı veren Chen Thu-Hsin, Wang Ming ve Liu Shao-Chi'nin üç dönek kliğini yenmek için yapılan mücadele sırasında gelişmiş ve güçlenmiştir.

Proleterya diktatörlüğünün yeni tarihî döneminde, proleterya, diktatörlüğünü kabul ettirir ve öncüsü olan Komünist Partisi aracılığıyla önderliğini bütün çalışma alanlarında uygular. Proleterya diktörlüğünden ve devrimi proleterya diktatörlüğü altında sürdürmekten uzaklaşarak, Parti'nin kuruluş sorunlarını ne tür bir Parti kurulacağı ve bunun nasıl yapılacağı sorunlarını çözümlemenin imkânı yoktur.

Partinin kuruluşu hakkında Liu Shao-chi' nin revizyonist tutumu, proleterya diktatörlüğü hakkındaki Marksist-Leninist öğretinin ve Parti kuruluşu konusundaki Marksist-Leninist teorinin ruhuna ihanet etmiştir. Çin sosyalist devriminin derinleşmekte sınıf mücadelesinin ise olağanüstü bir şekilde keskinleşmekte olduğu hayati bir anda, Liu-Shao-Chi uğursuz kitabı **kendi kendini yetiştirmek** yeniden yayınlamıştı ve özellikle, amacı, ülkemizdeki proleterya diktatörlüğünü devirmek ve yerine burjuva diktatörlüğünü geri getirmekti. Lenin'in, bu raporda daha önce aktardığımız, proleterya diktatörlüğüne ilişkin sözlerini kopya ederken en önemli sonuç olan «proleterya diktatörlüğü zorunludur» kısmını bile bile atlamış ve proleterya diktatörlüğüne karşı gerici ve dönek yanlarını açıkça ortaya koymuştu. Bundan başka, «sınıf mücadelesinin sönüp gitmesi» teorisi, «uysal âletler» teorisi, «yığınlar geridir» teorisi, «tırmanmak için Partiye girme teorisi», «Parti içi barış» teorisi ve «özel ve kamusal çıkarların birleştirilmesi («çok kazanmak için biraz kaybetmek») teorisi gibi gerici safsatalarını, Partimizi çürütmek ve bölmek gibi boş bir amaçla, Parti üyeleri, kendilerini «yetiştirdikleri» oranda revizyonist olsunlar, Marksist-Leninist Partide «barışçı bir evrimle» revizyonist bir parti, proleterya diktatörlüğü ise burjuva diktatörlüğü haline gelsin diye yaymaya devam etti. Devrimci kitle eleştirisini ve yad saymayı devam ettirmeli, Liu Shao-Chi'nin gerici safsatalarının yarattığı zararlı etkileri tamamen ortadan kaldırmalıyız.

Büyük Proleter Kültür Devrimi, Parti'nin sağlamlaştırılması için Partimiz tarihinde girişilmiş en geniş ve en derin harekettir. Çeşitli kademelerdeki Parti örgütleri ve geniş Komünist yığınları, iki çizgi arasındaki keskin mücadele deneyinden geçmişler, büyük ölçüdeki sınıf mücadelesinin sınavını vermişler ve gerek Parti içi, gerek Parti dışı devrimci kitleler tarafından sınanmışlardır. Bu şekilde, Parti üyeleri ve kadroları dünyayla yüzyüze gelmişler, fırtınaları cesaretle karşılamışlar ve sınıf bilinçlerini ve iki çizgi arasındaki mücadele bilinçlerini arttırmışlardır. Bu büyük devrim bize şunları söylüyor: Proleterya diktatörlüğü altında, Parti üyesi yığınları sınıflar, sınıf mücadelesi, iki çizgi arasındaki mücadele ve devrimi sürdürme konularında eğitmeliyiz. Revizyonizmle, gerek Parti içinde, gerek Parti dışında savaşmalı, Parti'yi döneklerden, düşman ajanlarından ve sömürücü sınıfların çıkarlarını temsil eden diğer öğelerden temizlemeli ve Parti'de proleteryanın, büyük fırtınada deneyden geçmiş gerçekten ilerici öğelerini almalıyız. Bütün kademelerdeki Parti örgütlerinde liderliğin gerçekten, Marksistlerin elinde olmasını güven altına alma yolunda çaba göstermeliyiz. Parti üyelerinin, teori ile uygulamayı gerçekten birleştirmelerini, yığınlarla sıkı bağlarını korumalarını ve eleştiri ve özeleştiri yapmada cesur davranmalarını gözetmeliyiz. Parti üyelerinin daima kibirden ve cüretkârlıktan arınmış alçak gönüllü, basiretli olma tarzına, güçlü mücadele ve basit yaşama tarzına bağlı kaldıklarından emin olmalıyız. Parti'nin proleteryanın ve devrimci kitlelerin sosyalist devrimi sonuna kadar götürmelerine öncülük etmesi ancak bu şekilde mümkün olur.

Başkan Mao bize öğretiyor ki;

Tarihsel deney dikkate değer birşeydir. Bir çizgi veya bir görüş açısı, durmadan ve tekrar tekrar açıklanmalıdır. Bunları sadece birkaç kişiye açıklamak yetmez, bunların geniş devrimci yığınlara anlatılması gerekir.

Büyük Proleter Kültür Devriminden edinilen temel deneylerin incelenmesi ve yayılması iki yol arasındaki mücadelenin tarihinin incelenmesi ve yayılması ve Başkan Mao'nun proleterya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirmek teorisinin incelenmesi ve yayıl-

(Devamı 11. sayfada)

Moskova Konferansı Ana Belgesi

(Orta sayfadan devam)

bin'in üzerinde olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştır.

Amerikan emperyalizminin Uzak Doğudaki bir diğer kalesi olan Güney Kore'deki durum da pek iç açıcı değildir. Amerikan kuklası Park Çung-Hii'nin iktidarda daha fazla kalabilmek için Anayasa değişikliği yapmaya kalkması karşısında Güney Kore gençliği ayaklanmıştır. Güney Kore'nin üç büyük şehrinde patlak veren ayaklanmalar ve öğrenci gösterileri on günden beri devam etmektedir. Kısa bir zamanda içinde anti-emperyalist niteliği birinci plâna geçen bu gösteriler sonunda Amerikan emperyalizminin uşakları birçok ilerici genci tutuklamışlardır.

YUNANİSTAN

Yunanistan'da emperyalizme karşı kurulan cephede geçen hafta içinde önemli bir gelişme olmuştur. Yunan bürokrasisi de Amerikan emperyalizminin kuklası faşist yönetimin karşısına geçmiştir. Yunan Danıştay Başkanı Stasinopulos'un görevinden uzaklaştırılması üzerine Danıştay'ın 24 üyesinden 19'u görevlerinden istifa etmişlerdir. Yargıç güvenliğini zedeliyen bir hükümet kararının iptal edilmesi üzerine patlak veren çatışma sonunda Yunan bürokrasisi de kara albayların karşısında yer almaya başlamıştır.

ORTA DOĞU

Geçen iki hafta da Orta Doğu için önemli gelişmelerle doludur. Arap gerillâlarının yoğunlaşan faaliyetler karşısında İsrail, yeni bir savaş çıkartıp, Araplarda başlıyan antiemperyalist dalganın kontrol altına alınmasına çalışacak gerici rejimlerin kurulması imkânlarını yaratmaya çalışmaktadır.

Güney Yemen'deki Ulusal Kurtuluş Cephesinin iktidarda bulunan Marksist kanadından sonra Birleşik Arap Cumhuriyeti de Batı Almanya ile ilişkileri kesip, Demokratik Alman Cumhuriyeti ile ilişkiler kurmaya karar vermişlerdir.

Emperyalizmin iç çelişmeleri

Emperyalizm ile ezilen ve sömürülen halklar arasındaki çelişki gittikçe keskinleşirken, emperyalist ülkeler arasındaki ve emperyalist ülkeler içindeki burjuvazi ve proletarya arasındaki çelişkilerde de aynı gelişmeyi görüyoruz.

Anglo-Amerikan emperyalizmi ile Fransız tekellerinin dünyayı işbirliği yaparak sömürmelerini savunan Maurice Schumann'ın Fransa'nın yeni Dışişleri Bakanı olması emperyalistleri sevindirirken, sosyal-demokrat olmakla birlikte namuslu ve sosyalist ülkelerle iyi ilişkileri savunan Gustav Heinemann'ın Alman Cumhurbaşkanı olması onları tarifsiz kederlere atmıştır.

Heinemann, silâhsızlanmayı, iki Almanya'nın barış içinde birleşmesini, Federal Almanya'da düşünce özgürlüğünün gerçekleştirilmesini ve bunun için bir Komünist Partisinin kurulmasını savunmaktadır. Heinemann'ın, Federal Almanya Komünist Partisinin kurulabilmesi için, parti ileri gelenleri ile temas ettiği de bilinmektedir.

Öte yandan, İtalya'da Nenni yönetimindeki sosyal demokratların bir kısmının ihaneti devam ettirerek, komünist partisi ile işbirliğine karşı çıkması üzerine parti içinde bir çatlama tehlikesi doğmuştur. Bu çatlamanın gerçekleşmesi halinde İtalya'da yönetimi elinde bulunduran merkez-sol koalisyon çözülecek ve zaten aylardan beri devam eden grevler yüzünden büyük bir ekonomik bunalım içinde olan İtalya bir de siyasî buhranla karşı karşıya gelecektir.

İngiliz Veliahtı Charles, binlerce figüran eşliğinde çevrilen Amerikan filmlerine taş çatlatır bir törenle Galler Prensi ilân edilirken, Gal milliyetçileri, bu palyaçoluğa bombalarla karşı çıktılar. Törenin yapıldığı 1 Temmuz arifesi ve sonrası, bütün Galler bölgesi bomba sesleri ile inledi. Böylelikle, «dünyada sonunda iki kral kalacak: biri iskambil kâğıtlarında, diğeri İngiltere'de» kehanetinin doğru çıkamıyacağı belli olmağa başlamıştır.

Çağdaş dünyanın sosyal ve siyasî durumu bugün anti-emperyalist mücadelenin seviyesinin yükseltilmesine izin vermektedir. Emperyalizme karşı hücumları arttırarak kesinlikle hakkından gelmek, saldırganlık ve savaş siyasetini iflâs ettirmek mümkündür. Bu amaca ulaşmak için, her kıtada barış ve halkların güvenliği uğruna insanlığın sorunlarının çözümleriyle ilgilenen demokratik ve ilerici tüm güçlerin çabalarına ışık tutacak somut tedbir ve eylemler gereklidir.

Bu konferansta temsil edilen işçi ve komünist partileri, tarihî sorumluluklarının bilincinde olarak, dünyanın bütün komünistlerine, emperyalizmin bütün düşmanlarına, barış, özgürlük ve ilerleme için mücadele etmeye hazır olduklarını söyleyen tüm güçlere birlikte davranmayı önerirler.

1 — Eylem birliğinin ilk hedefi **kahraman Vietnam halkına en ileri desteği sağlamaktır.** Amerikan emperyalizminin müdahaleci kuvvetlerini Vietnam'dan çekmesini sağlamak, haksız yere bu ülkenin içişlerine karışmasını önlemek ve Vietnam halkının kendi sorunlarını çözmek haklarına saygı göstermesini sağlamak için, konferans, barış ve millî bağımsızlıktan yana herkesi çabalarını arttırmaya çağırır. Vatansever Vietnamlıların kesin zafere ulaşmaları halkların emperyalizme karşı mücadelelerinde önemli bir adımdır. Zaferin bir an önce gerçekleşmesini sağlamak için, bütün sosyalist ülkelerin, bütün komünist ve işçi partilerinin, bütün ilerici parti ve demokratik kıtle örgütlerinin, tüm özgürlük ve barıştan yana güçlerin birlikte çabaları gereklidir. Konferans, Güney Vietnam Cumhuriyeti Geçici İhtilâl Hükümetinin kuruluşunu selâmlar. Bu olayda kahraman Vietnam halkının kurtuluş savaşının önemli bir başarısını görür. Paris görüşmelerinin, Güney Vietnam Millî Kurtuluş Cephesinin teklif ettiği, gerçekleşmesi mümkün on maddelik özüyle, başarıya ulaşması için mücadeleye çağırır.

2 — Anti-emperyalist güçlerin birlikte eylemlerinin en önemli düğüm noktası dün olduğu gibi bugün de, insanlığı tehdit eden termonükleer bir savaşa ve sonucundaki büyük kitlelerin katledilmesine karşı evrensel barış için mücadeledir. Sosyalist ülkelerin, milletlerarası işçi sınıfının, millî bağımsızlık hareketlerinin, bütün barıştan yana hareket örgüt ve devletlerin çabalarını birleştirerek bu dünya savaşı önlenebilir.

Bütün halkların kendi sosyal, ekonomik, siyasî yönetim biçimlerini özgürce seçebilme haklarına ve bağımsızlık ilkelerine saygı, hakların eşitliği, küçük veya büyük her devletin toprak bütünlüğü, başka ülkelerin içişlerine karışmama, milletlerarası sorunların siyasî yollardan tartışmalarla sonuca bağlanması ILKELERİNİ içeren sosyal sistemleri degişik devletlerin barış içinde bir arada yaşamaları görüşünün emperyalistlere kabul ettirilmesi mücadelesi, barışın korunmasına ayrılmaz şekilde bağlıdır.

Barış içinde birarada yaşama siyaseti, gelişme yolunda olan ülkelerin ekonomik ve sosyal sorunlarının olumlu yönde çözümünü sağlar.

Barış içinde birarada yaşama siyaseti, karşı-devrimci yönetimlerle dayanışma demek olmadığı gibi, ezilen halkların, —silâhlı veya silâhsız—, gerekli gördükleri bütün yollardan kurtuluşları için mücadele haklarını ortadan kaldırmaz. Her halkın, emperyalist saldırganlara karşı başka ülkelerden yardım alarak, silâhla kendini korumasının en doğal hakkı olduğu tartışma götürmez. Bu mücadele bütün halkların anti-emperyalist mücadelelerinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Barış içinde birarada yaşama siyaseti, emperyalizmin milletlerarası gerginliği arttırarak ve savaşlar çıkararak kendi iç çelişkilerinin hakkından gelme çabalarını engellemektedir. Bu siyaset ne bugünkü sosyal ve siyasî durumun muhafazası, ne de ideolojik mücadelenin zayıflaması demektir. Emperyalizme karşı sınıf mücadelesinin millî ve milletlerarası ölçülerde gelişmesini sağlamaktır. Kapitalist ülkelerdeki emekçilerin ve komünist partilerinin tekellerin iktidarına son vermek, gerçekten demokratik bir devlet yönetimini yerleştirmek, sosyalist iktidarı gerçekleştirmek için her türlü yola başvurarak kesin kararlı bir sınıf mücadelesini sürdürmeleri vazgeçilmez hak ve görevleridir. Bütün dünyanın komünistleri bu haklı mücadeleden sorumludurlar.

3 — Kitlelerin emperyalizme karşı mücadeleleri, barış içinde birarada yaşama siyasetinin başarıya ulaşmasının şartlarından biridir. Savaş kışkırtıcılarına, karşı devrimcilere, silâh tekellerine yöneltilen bu siyaset, her türlü baskı ve sömürüye karşı sürdürülen devrimci mücadelelerin, bütün halkların dostluğunun, ekonomik, bilimsel, teknik ve diğer alanlarda işbirliğiyle, değişik sosyal sistemli ülkelerdeki sosyal ilerlemenin yararınadır.

Komünistler, milletlerarası gerginliği tehlikeli duruma sokmaya alışan emperyalist çevrelerin soğuk savaş ortamına dönmeye yönetik her teşebbüsüne karşı mücadeleyi, ve halkların bugün en âcil ihtiyalarından olan gerginliğin azalması için mücadeleyi görev bilirler.

Nükleer silâhlar yasaklandı

4 — Barışı korumak için en önemli görev nükleer silâhların yayılmasını önlemek ve nükleer silâhların çoğalmasına karşı anlaşmayı yürürlüğe sokmaktır. Anlaşmayı imzalayan komünist partileri nükleer silâhsızlanmayı sağlayacak tedbirler arasında nükleer silâh stoklarının tahribini öngörür. Aynı zamanda nükleer silâhların kanun dışı ilân edilmeleri, üretimlerinin ve her türlü deneylerinin durdurulmasının sağlanması gerekmektedir.

(Devamı gelecek sayıda)

Lin Piao'nun Raporu

(Orta sayfadan devam)

masında yalnızca bir defayla yetinilmemeli, bu, her yıl her ay, her gün tekrarlanmalıdır. Parti üyelerinin ve halkın, yanlış çizgileri ortaya çıktıkları anda eleştirmesi ve bu yollara karşı direnmesi ve Partimizin, Başkan Mao tarafından çizilen doğru yolda daima zaferle ilerleyeceğini garanti altına almak ancak bu şekilde mümkün olacaktır.

Parti Tüzüğü'nün gözden geçirilmesi, Dokuzuncu Ulusal Parti Kongresi'nin gündeminde bulunan önemli bir maddedir. Merkez Komitesi, Tüzük tasarısını, görüşülmek üzere kongreye sunmuştur. Bu tasarı üzerinde, bütün Parti örgütü ve ülkenin her yanındaki devrimci yığınlar ortaklaşa çalışmışlardır. 1967 Kasımında, Başkan Mao'nun Parti'nin bütün temel örgütlerinin Parti tüzüğünün değiştirilmesine katılmalarını teklif etmesinden bu yana, Merkez Komitesine binlerce tasarı gönderilmiştir. Parti'nin Sekizinci Merkezî Komitesi'nin İkinci Genişletilmiş Toplantısı; üzerinde bütün Parti'nin, bütün ordunun ve ülkedeki bütün devrimci kitlelerin heyecanlı tartışmalar açtığı Parti Tüzüğünü bu esaslara dayanarak yazmıştır. Yeni Parti Tüzüğü tasarısının, Başkan Mao'nun akıllı önderliğinin geniş kitlelerle birleşmesinin bir ürünü olduğunu söylemek mümkündür; bu tüzük, bütün Partinin, ordunun ve ülkenin her yanındaki devrimci kitlelerin isteklerini yansıtmakta ve Parti'nin her zaman bağlı kaldığı demokratik merkeziyetçilik ile yığın çizgisinin canlı bir örneğini teşkil etmektedir. Özellikle önemli olan husus, Parti Tüzüğü'nün Marksizm-Leninizm-Mao Tse-tung Düşünüşü'nün Parti'ye yol gösteren teorik temel olduğunu açık bir şekilde yeniden doğrulamış bulunmasıdır. Merkez Komitesi, yeni Parti Tüzüğü'nün Kongre tarafından görüşülüp kabul edilmesinden sonra, Partimizin, bu Tüzük hükümlerine uygun olarak, çok daha büyük, daha muhteşem ve daha doğru bir Parti olarak gelişeceğine inanmaktadır.

VII. Çin'in yabancı ülkelerle ilişkileri üzerine

Şimdi özellikle Çin'in dış ülkelerle olan ilişkilerini tartışmaya geçiyoruz.

Proleteryanın, ezilen insanların ve dünya uluslarının devrimci çabaları daima birbirlerine destek olur. Arnavutluk Emek Partisi tisi ve dünyanın gerçekten kardeş bütün öbür Marksist-Leninist Partiler ve örgütleri, geniş proletarya ve devrimci halk yığınları ve keza birçok dost ülkeler, örgütler ve kişiler ülkemizin Büyük Proleter Kültür Devrimini yürekten alkışlamışlar ve desteklemişlerdir. Başkan Mao ve Partinin Dokuzuncu Ulusal Kongresi adına, bu kişi ve örgütlere burada içten teşekkürlerimi iletirim. Çin Komünist Partisi ve Çin halkı olarak, proleter enternasyonalist görevlerimizi yerine getirmeye ve emperyalizme, modern revizyonizme ve her türlü gericiliğe karşı büyük mücadeleyi sonuna kadar onunla birlikte yürütmeye yüzde yüz kararlı olduğumuza kesinlikle söz veriyoruz. Bugün dünyanın genel eğilimi hâlâ Başkan Mao'nun betimlediği şekildedir: **«Her geçen gün düşman çürümekte iken bizim için işler günden güne iyileşmektedir.»** Bir yandan, dünya proleteryasının ve çeşitli ülkelerin halklarının devrimci hareketleri dinç bir şekilde ilerlemektedir. Güney Vietnam, Laos, Tayland, Burma, Malaya, Endonezya, Hindistan, Filistin halklarının ve Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın diğer ülke bölgeleri halklarının silâhlı mücadeleleri durmadan güçlenmektedir. **«Siyasal güç, silâhın namlusundan çıkar»** gerçeği, gittikçe genişleyen ezilmiş halk kitleleri ve ulusları tarafından anlaşılmaktadır. Kapitalizmin «kaleleri» olan Japonya, Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'da görülmemiş büyüklükte, devasa devrimci hareketler patlak vermiştir. Gitgide daha çok insan uyanıyor. Gerçekte kardeş Marksist-Leninist Partiler ve örgütler Marksizm-Leninizmi ülkelerindeki somut devrim pratiği ile birleştirme yolunda yürürken durmadan büyüyorlar. Öte yandan, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet revizyonist Sosyal - emperyalizmi siyasal ve ekonomik bunalımlara yuvarlanıyor, gerek içerde, gerek dışarda güçlüklerle karşı-karşıya kalıyor ve kendilerini bir çıkmazın içinde buluyorlar. Birbirleriyle işbirliği yaparken, aynı zamanda da, dünyayı yeniden bölmek gibi boş bir çaba uğruna birbirleriyle çekişiyorlar. Çin'e karşı, komünizme karşı ve halka karşı çıkmakta ve ulusal kurtuluş savaşlarını bastırmakta, saldırgan savaşlar çıkarmakta, işbirliği halinde ve tam bir âhenkle çalışmaktadırlar. Birbirlerine karşı entrikalar çevirmekte ve hammadeler, pazarlar, kendilerine bağlı yerler, önemli stratejik noktalar ve etki alanları uğruna harcadıkları çabalar içinde boğulmaktadırlar. Her iki ülke de, kendi isteklerini gerçekleştirmek için silâhlanmayı ve savaş hazırlıklarını arttırmaktadırlar.

Lenin şuna işaret etmiştir: Emperyalizm savaş demektir. **«Böyle bir ekonomik sistem** de üretim araçlarında özel mülkiyet var olduğu sürece emperyalist savaşlardan kesinlikle kaçınılamaz» (Lenin, Toplu Eserleri, Çin Baskısı, Cilt 22, s. 182.) Lenin şunları da belirtmiştir: «Emperyalist savaş sosyalist devrimin arifesidir.» (Lenin, Toplu Eserleri Çin Baskısı, Cilt 25, s. 349.) Lenin'in bu bilimsel tezleri hiçbir şekilde eskimiş değildir.

Başkan Mao, yakın bir zaman önce şunları söylemiştir: «Bir dünya savaşı konusunda olsa olsa iki olasılık bulunmaktadır. Birincisi savaşın devrime yol açması, ikincisi ise devrimin savaşı önlemesi». Bunun nedeni, bugün dünyada dört bellibaşlı çelişkinin bulunmasıdır: Bir yanda ezilen uluslarla, öte yandan emperyalizm ve sosyal emperyalizm arasındaki çelişki; kapitalist ve revizyonist ülkelerde proleterya ve burjuvazi arasındaki çelişki emperyalist ve sosyal emperyalist ülkeler arasındaki ve emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişki; bir yanda sosyalist ülkeler, öte yanda emperyalizm ve sosyal emperyalizm arasındaki çelişki. Bu çelişkilerin varlığının ve gelişmesinin devrime yol açması kaçınılmazdır. Birinci ve İkinci Dünya savaşlarının tarihi tecrübelerine dayanarak, emperyalistler, revizyonistler ve gericiler üçüncü bir dünya savaşı çıkarttıkları takdirde, bunun sadece bu çelişkilerin gelişmesini hızlandıracağı ve dünya halklarının bir devrim için ayaklanmasına yardım edeceği ve emperyalistler, revizyonistler ve gericiler takımını mezarlarına göndereceği kesinlikle söylenebilir.

Başkan Mao, bize öğretiyor ki: «Bütün gericiler, kağıttan kaplanlardır.» «Stratejik olarak bütün düşmanlarımızı küçük görmeli, fakat taktik olarak onları ciddiye almalıyız.» Başkan Mao tarafından ortaya konulan bu büyük gerçek bütün dünya halkının devrimci militanlığını yükseltmekte ve emperyalizme revizyonizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadelemizde bizi zaferden zafere götürmektedir.

Amerikan emperyalizminin kâğıttan bir kaplan olarak niteliği, bütün dünyanın her yerindeki halklar tarafından çoktandır açıkça gösterilmektedir. Bütün dünya halkının en azılı düşmanı olan Amerikan emperyalizmi, her geçen gün tepeden biraz daha fazla düşmektedir. Göreve geldiğindenberi Nixon ümitsiz bir kargaşalık çözümlenemez bir ekonomik bunalım, ülkedeki ve dünyanın bütün diğer yerlerindeki insanların güçlü bir direnişi ile karşı karşıya kaldığı ve emperyalist ülkelerin çözülmesi ve Amerikan emperyalizminin soposının gittikçe daha az etkili bir hale geldiği bir belâ içindedir. Bu sorunlara bir çözüm askerî harcamaları yıldan yıla artmaktadır. yolu bulamayan Nixon'un da selefleri gibi, ikili bir karşı-devrimci taktik uygulamaktan, gittikçe genişleyen bir silâhlanmaya girişip, savaş hazırlıklarını büyütürken, aynı zamanda sahte bir «barışsever» tavır takınmaktan başka çaresi yoktur. Birleşik Amerika'nın askerî harcamaları yıldan yıla artmakatdır. Taiwan'daki topraklarımız hâlâ Amerikan emperyalistlerinin işgali altındadır. Amerikan emperyalistleri, birçok ülkeye saldırgan birlikler göndermişler ve dünyanın çeşitli yerlerinde yüzlerce ve yüzlerce üs ve askerî tesisler kurmuşlardır. Pek çok uçak ve silâh nükleer bomba ve füze yapmışlardır. Bütün bunlar ne içindir? Halkı korkutmak, ezmek, biçmek ve dünyayı egemenlikleri altına almak için. Böyle yapmakla onlar devamlı olarak kendilerini her yerde halkın düşmanı yapmakta ve dünyanın her yanındaki geniş proleter kitleler ve halklar tarafından çevrilmiş ve sıkıştırılıyor bulmaktadırlar. Bunun ise, dünyanın her yanında, daha da geniş ölçüde devrimlere, yol açacağı şüphesizdir.

Sovyet revizyonist dönekliği de bir kâğıttan kaplandır. O da, sosyal-emperyalist yanlarını gittikçe daha açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Kruşçev revizyonizmi daha henüz başlarken, Başkan Mao, modern revizyonizmin dünya devrimi davasına ne kadar ciddi zarar vereceğini önceden görmüştü. Başkan Mao merkezinde Sovyet revizyonizminin bulunduğu modern revizyonizme karşı teorik ve siyasal alanlarda büyük Marksist-Leninist Yoldaş Enver Hoca'nın önderliğindeki Arnavutluk İşçi Partisi ve dünyanın gerçek Marksist-Leninistleri ile birlikte yapılan kararlı mücadede bütün Parti'ye önderlik etti. Bu, bütün dünya halklarını gerçek Marksizm-Leninizmi sahte Marksizm-Leninizmden ve gerçek sosyalizmi sahte sosyalizmden nasıl ayıracaklarını mücadele içinde giderek öğrenmeğe muktedir kılmış ve Kruşçev revizyonizmini iflâs ettirmiştir. Aynı zamanda, Başkan Mao, Liu Shao-chi'nin emperyalizme teslim olma çizgisinin, revizyonizmin, gericiliğe ve çeşitli ülkelerdeki devrim hareketlerinin bastırılmasının kararlı bir şekilde yenilmesinde ve Liu Shao-Chi'nin karşı-devrimci kliğinin yok edilmesinde de Parti'ye önderlik etmiştir. Bütün bunlar, Partimizin uluslararası proleter ödevinin yerine getirilmesi çerçevesi içinde yapılmıştır.

(Devamı gelecek sayıda)

Rabak'ta işverene ve oportünist sendikacılığa karşı ZAFER DEVRİMCİ İŞÇİNİN!

Bu yazı, işçi sınıfı hareketine musallat olmuş sendika ağalarından birinin gerçek kimliğinin belirtilmesi bakımından ilginçtir. Bine yakın işçinin çalıştığı Rabak'taki devrimci işçilerle birlikte arkadaşımız Halis Özkan tarafından hazırlanmıştır.

Amerikan tipi sendikacılığın alabildiğine geliştiği bir ortamda, bu tip sendikacılığın başarılı örneklerini veren TÜRK-İŞ'e, alternatif olarak kurulan DİSK, kuruluşundan bu yana takip ettiği çizgi ile gerçek devrimci niteliğe kavuşma çabaları bir yana: oportünist sendikacıların elinde, giderek patron sendikacılığı hüviyetine bürünmüştür.

Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşlarının bulunduğu Zonguldak, Karabük, Ereğli ve Kırıkkale'de en ufak bir direnme gösterilmeden, toplu-iş sözleşmeleri Amerikan tipi sendikacılara devredilmiştir.

Karabük Demir-Çelik işletmelerinde çalışan 12.000 işçinin %85 inden daha fazlası DİSK'e bağlı ve DİSK'in en büyük bölümünü meydana getiren Maden-İş'e kayıtlı iken, toplu-iş sözleşmesi yetkisi Amerikan tipi bir sendika olan Çelik-İş Sendikasına devredilmiştir. Karabük Cumhuriyet Savcılığının yaptığı tahkikat sonucunda Çelik-İş sendikasının sahte imzalar kullandığı ve Demir-Çelik işletmelerinde çalışmayan kimselerin kayıtlı olduğu tespit edilmiş ve durum Maden-İş Sendikasına resmî bir yazıyla duyurulmuştur. Bu durum karşısında Maden-İş gerekli çabayı göstermekten çok uzak kalmış, işçilerin bütün çabalarına rağmen Çelik-İş'le uzlaşmıştır. Buna rağmen işçiler kendi aralarında «Mücadele Komitesi» kurmuşlar ve bir ay gibi kısa bir müddet zarfında 3.000 Demir çelik işçisini Maden-İş Sendikasına kaydetmişlerdir. Komite çalışmalarının kısa zamanda başarılı sonuçlar alması, işletmeyi ve Çelik-İş Sendikasını korkutmuş komite üyelerinin işten atılması için faaliyete geçirmiştir. Bir iki tertip sonucunda komitenin başkanı Bekir Belovacıklı işten atılmıştır. Maden-İş Sendikası bütün bu olaylara seyirci kalmış, Bekir Belovacıklı'nın Karabükte kalmaması için ellerinden geleni yapmışlardır. Karabük'te kalan Komite üyeleri de Maden-İş Sendikasınca istenmeyen adam ilân edilmişlerdir. Bu olayların nedeni sorulduğunda Kemal Türkler **«Bizim sendikada kafası çalışanlara ve aşırı solculara yer yoktur»** demiştir.

Daha sonra, İstanbul'da Singer işçilerinin başlattığı fiilî durum ve grevde Maden-İş Sendikası finans-kapitalin sözcülüğünü yapan bildiriler dağıtarak gerçek yüzünü göstermiştir. Dağıtılan bildirilerde işçilere hitaben **«Sizler ne kadar çok çalışırsanız, patron o kadar çok kazanır. Patron çok kazandıkça sizlere daha çok ücret öder.»** gibisinde lâflar ediyordu.

Son olarak da; Rabak işçilerine yine Kemal Türkler tarafından tezgâhlanan oyun devrimci Rabak işçisince anlaşılmış ve ihaneti bir şamar gibi suratına vurulmuştur.

15.2.1969 günü ilk hazırlıkları yapılan Rabak Bakır Kablo işletmeleri ile Maden-İş Sendikası arasında başlatılan toplu-iş sözleşmesi, araya giren Metal-İş Sendikası tarafından 45 gün ertelenmiştir.

1.3.1969 günü yeniden başlayan görüşmelerde Rabak İşvereni işçilerin bütün isteklerine sırt çevirmiştir. Patronun ters tutumu meselenin iki defa uzlaştırma kuruluna gitmesine sebep olmuştur. Uzlaştırma kurulundan çıkan son karar işçileri harekete geçirmiş, toplanan işçiler greve gidilmesini kararlaştırmışlardır. Bu arada uzlaştırma kurulundan çıkan karar, bir bildiri halinde basılarak fabrikada işçilere dağıtılmıştır. Bütün bildirileri parçalayan işçiler, parçalarını patronun suratına fırlatmıştır. Neye uğradığını şaşıran Rabak işvereni derhal Maden-İş Sendikasıyla temasa geçip uzlaşma yollarını aramıştır. Sendika-Patron görüşmeleri yapılırken diğer tarafta işçiler fiilî bir durum yaratmak için hazırlık yapmaktadırlar. Durumun bu merkeze gelmesi Maden-İş yetkililerini korkutmuş ve 16.6.969 günü Hülya Düğün Salonunda bütün işçilerin katılacağı bir toplantı düzenlemişlerdir.

Toplantıya bütün işçiler katılmıştır. Kemal Türkler başkanlık yapmaktadır. Patronun son kararını işçilere bildirir, bir konuşma yapar. İşçiler bu karara kesinlikle karşı çıkarlar. Ya istediklerini alacaklar, yahut da Grev yapılacaktır. Durum oylamaya konuyor. Oylama neticesi, işçilerin zaferini ilân ediyor. Grev yapılacaktır. Oylamadan sonra söz alan işyeri baş temsilcisi; **«Biz tekliflerimizin hiçbirisinden vazgeçmeyeceğiz. Ya işveren bu teklifleri kabul eder yahut da grev yaparız. Maden-İş Sendikası ister bize para yardımı yapar, isterse yapmaz. Onların bu tutumu bizi hiç bir surette etkilemeyecektir.»** İşyeri baştemsilcisinin konuşması büyük bir coşkunlukla alkışlandı. Bu konuda söz alan 22 işçi bütün güçleriyle işyeri baştemsilcisini destekleyeceklerini söylüyor. Toplantının kapanış konuşmasını yapan Kemal Türkler'in tutumu ilginçtir. Kemal Türkler işçilerin aldığı grev kararından paçayı sıyırmaya çalışmaktadır. Kürsüden işçilere şu teklifte bulunuyor. **«Baştemsilciniz sendikadan yardım almasanız da grevde kararlı olduğunuzu bildirdi. Ben bu konuyu oyluyorum. Sendika yardım etmese de grev yapacak olanlar ellerini kaldırsınlar.»** Bu oylamada da «GREV» kararı oy birliğiyle alındı. Ve toplantı zaptına geçti. Ancak durumdan şüphelenen arkadaşların harekete geçmesiyle işyeri baştemsilcisi tekrar söz aldı. Kemal Türkler'e şu soru yöneltildi: **«Bizlerden grev fonu olarak kesilen paralar nerelere harcandı da bizlere grev fonundan yardım yapılmayacak?»**

---

sosyalist literatürde terimler ve kavramlar

MANİFAKTÜR : Feodal düzende, sana yi karşılığı olan zanaat üretimini zanaatçı loncaları düzenliyordu. Sanayide kapitalist üretimin ilk evresi kooperasyonlar yani daha geniş çapta loncalar oldu. Kooperasyonlarda, artık ücretli işçi haline gelmiş olan üreticiler kendi hesaplarına değil, kapitalist hesabına çalışır ve hepsi aynı işi görürler. Kooperasyonlardan manifaktüre geçilir. Manifaktürde çalışan işçiler arasında iş bölümü vardır. Kapitalist, ya, çeşitli zanaatçıları bir metaın imali için (örneğin araba yapımı için) bir araya toplar ya da aynı zanaat kolundan üreticileri bir araya toplarak bunlar arasında bir iş-bölümü meydana getirir. Yani, burada, her bir işçi, evvelce tamamını yaptığı işin şimdi ancak bir kısmını yapar. İşçiler uzmanlaşır ve parça işçisi haline gelirler. Beri yandan âletlerde de örgütleşme meydana gelir... Üretilen meta manifaktürde çalışan üreticilerin tümünün kollektif emeğinin ürünüdür.

Başlangıçta üreticiler, kendilerine ham madde ve âlet sağlayan kapitalist (çoğunlukla tacir ve tefeciler) hesabına atelyelerde değil kendi evlerinde çalışıyorlardı. Bunlara dağınık manifaktürler deniyordu.

Başka halde ise işveren gerekli âletleri ham, maddeleri satın alarak birçok ücretli çalıştırdığı geniş atelyeleri kuruyordu. Bunlara da bir merkezde toplanmış manifaktür deniyordu.

Manifaktür, emeğin ve üretim giderlerinin tasarrufunu sağlayarak, verimliliği arttırarak kapitalist iş-verenin zenginliğini yaratıyordu.

Manifaktür iş-bölümünün olumlu yanı verimin artması, olumsuz yanı ise çalışanların otomatlaşması, kişiliğinin sakatlanmasıdır.

Kapitalist toplum ile ilgili notlar

Manifaktür kol emeği ile kafa emeğinin birbirinden ayrılmasına sebep olur ve bu ayrılış bütün kapitalist düzen boyunca artarak devam eder. Kapitalist kafa emekçileri kadrosuna imtiyaz tanıyarak ve kafa emekçilerinin yetişmesine özen göstererek üretimin bu birbirini tamamlayan ve çıkarları bağlı olan iki unsurunu karşı karşıya getirir, zıtlaştırır.

SANAYİ DEVRİMİNİN BAŞLANGICI — MANİFAKTÜRDEN FABRİKAYA GEÇİŞ

Manifaktür piyasanın artan ihtiyacını karşılayamıyordu, daha fazla, dolayısıyla daha seri üretim gerekliydi.

Manifaktür işçinin teknik maharetine dayanıyordu. Uzman işçi sömürünün artmasına karşı direnebiliyordu. Makina ise bunlara cevap veriyor, çare buluyordu.

Ayrıca, manifaktür uzmanlaşmış işlemler sayesinde otomatikleşmiş, makina imali için birçok gerekli parçaları yapabilecek hale gelmişti.

Böylece, buhar makinasının keşfi, birbirini izleyen ve hepsi birbirinden önemli buluşlar ve teknik ilerlemeler manifaktürden fabrikaya geçişi yani sanayi devrimini gerçekleştirdi. «Âlet, işçinin elini terkederek kendisine muntazam ve otomatik bir hareket veren makina ile birleşmiş, bir bütün haline gelmiştir.»

«Demek oluyor ki makina tezgâhı, gereken hareket kendisine verilince, eskiden işçinin, benzer âletlerle yaptığı işi aynen yapan mekanizmadır» (Kapital).

DÜZELTME

Dergimizin geçen sayısının 12. sayfasındaki «TİP içinde devrimci mücadeleyi güçlendirelim» başlıklı yazının 3. sütununun sondan 7. paragrafındaki «Kemalist ilçe yönetim kurulu», «Karabük ilçe yönetim kurulu» olacaktır. Düzeltir, özür dileriz.

Oportünist yöneticiler İlçede barınamaz

TİP Beşiktaş İlçesi Yönetim Kurulunun toptan istifası karşısında, partililer yönetime fiilen el koydular. Y. Kurulunun giderayak devrimcileri Haysiyet Divanlarına sevketmesi oportünizmin tipik bir örneğidir. Bu yolla devrimcilerin kongrelerde üyeliklerini kabul etmeyecekler, onlara söz vermiyeceklerdir.

18 Temmuz Cuma gecesi ilçede toplanan üyeler partinin son durumunu tartışıyorlardı. Bu sırada içeriye İl Başkanı Şaban Yıldız, İl Yönetim Kurulundan Fuat Toprakoğlu, Sina Pamukçu girdiler. Üyelere İl Yönetim Kurulu kararını bildirerek, yeni bir müteşebbis heyet kurulacağını, bunun için üyelerin fikrini alacaklarını söylediler. Beşiktaş'a üye olmıyanların da salonu terketmelerini istediler. Bunun üzerine üyeler hep birden itiraz ettiler.

İşçi Özer Yıldızbakan, «Biz gerçek işçiler, devrimci teoriyi kavrıyoruz. Sizin sahte sosyalizminiz artık sökmez. Hepinizi devireceğiz. Bizi uyutuyorsunuz. Kararı biz vereceğiz» diyerek haykırdı.

Terzi Nurettin Yakar da «Bize hesap verin. Hafta'lardır ilçe kapalı, neredesiniz? Kimi Onur Kuruluna veriyorsunuz. Burada biz yani devrimci üyeler karar sahibiyiz» diyordu.

Halil Oyman «Partinin en eski üyesiyim. Kimi nereden atacaksınız. Hepinizin ne olduğu artık ortaya çıktı.»

Hep birlikte İl Başkanına «Konuş, konuş. Derdin ne söyle bakalım» diye söz verdiler.

İl Başkanı «Gizlilik kararı var» diyordu. «Kararımız tartışılamaz» diyordu.

Üyeler sordular; «bu toplantıyı biz kendi aramızda düzenledik. Siz bizim kongre isteğimizi görüştünüz mü?»

Cevap: «Evet, MYK. bunu reddetti» oldu. «Peki bu toplantıya 25—30 üye katıldık. Onu da biz sağladık. Siz Beşiktaş ilçesi üyelerine toplantıyı bildirdiniz mi?» sorusuna da cevap: «Biz istediğimize bildiririz» oldu.

Hep birlikte üyeler bu cevaplara karşı çıktılar. Oportünizmin çirkin yüzü iyice açığa çıkıyordu. İl Başkanı «Önümüzde seçim var. Üyeler bunu düşünmeli» diyordu.

Osman Fuad «Üst örgen kararlarına karşı çıkılamaz, bunlar tartışılmaz» diyerek, külhanbeyi pozlar veriyordu. Çare yoktu. Üyelerden biri fırladı; «Arkadaşlar bu parti, merkezi demokratiktir. Tabanın görüşlerini almadan karar verilemez. Faşist partilerde ancak bu tür mekanizma işler. Biz demokratik bir parti isteriz. Yöneticilerin keyfî davranışı olamaz.»

Tartışma gittikçe uzadı. En sonunda İl Başkanı «Sizi polis marifetile buradan attırırım» diyerek kimlerle işbirliği yaptığını ilân etti. Üyeler, «Çağır, çağır da, masum yüzünün açık ifadesi bir iyice ortaya çıksın» dediler.

Tehditler netice vermeyince salonu kendileri terkederek gitti oportünistler. Hem de «kaçma, otur, hesap ver» diyenlere dönüp bakmadan.

Ardından tekrar üyeler partilerinin durumunu tartışmaya geçtiler. O sırada içeriye İl Yönetim Kurulundan A. Cemgil ve Üsküdar İlçesi Başkanı İlhan Özden ve arkadaşları girdiler. Onlara yer verildi. A. Cemgil oturur oturmaz baktı ki beklediği kimseler yok; derhal kalktı, ardına bakmadan gitti. Bu olaylar partinin içinde bulunduğu durumu gösteren, ders alınması gereken sahnelerdir.

Üsküdar İlçesinden gelen arkadaşlara da, üyeler kısaca durumu izah ettiler. Parti içinde oportünizme karşı mücadeleyi birlikte yürütmeliyiz diyerek onları da saflarına çağırdılar.

Üsküdar'dan Mehmet Güldal uzlaştırıcı bir konuşmayla, parti disiplini, sınıf esasına göre parti, kavramlarını, açıklamaya kalktı. Ancak sözleri protestolarla kesildi. Tekrar sözü devrimciler aldılar.

Yeniden, savundukları ilkeleri açıkladılar:

- Partide sosyalizmin bilimi egemen olmalıdır. Bu amaçla teorik eğitim yapılmalı, dünya devrimci mücadelesi öğrenilmelidir.
- Bilimsel sosyalizmin emrettiği, yarı-bağımlı, yarı-feodal olan ülkemizde milli-demokratik devrim stratejisi uygulanmalıdır.
- Partide merkeziyetçilik değil, demokratik merkeziyetçilik uygulanmalıdır.
- Üçüncü olağanüstü kongre kararları uygulanmalıdır.

ÇAĞRI

18 Temmuz Cuma günü İlçemizde toplanan Proleter sosyalistlerini,
- **Bütün Beşiktaş üyelerini,**
- **İstanbul İl ve İlçe yöneticilerini,**
- **Bütün dürüst partili kardeşlerimizi,**

25 Temmuz Cuma günü saat 20.00 de yapacağımız ortak toplantıya çağırırız.
Toplantıda partimizin genel ve acil meselelerini birlikte tartışacağız.

TİP Beşiktaş Devrimci Grubu

- İlçe ve illerde kongreler yapılmalıdır.

Ancak bu ilkeler etrafında birlik sağlanabilir. Oportünizmle birlik olmak onunla uzlaşmak demektir.

Yine devrimciler bütün Türkiye'de oportünizm'in âdi oyunlarının açığa çıktığını bildirerek, proleter devrimcileri ve bütün dürüst, çilekeş partilileri mücadeleye çağırdılar.

Üsküdar ilçesinden tütün işçisi Rıza Arkadaş, Aybar ve Aren kliğini suçlamıştır. Onların bilimsel sosyalizmin sahte olduğunu belirterek «gençlerin yürüttüğü mücadele bizi uyardı» demiştir.

«Kongreler yapılsın. Gerçek devrimci aydınlar, gerçek işçiler, yoksul köylüler yönetime gelsinler, partimiz devrimci mücadeleyi o zaman yürütür. Bugün baştaki klikler bizi saptırmak istiyorlar, feodal kalıntıların güçlülüğünü, emperyalizmin kovulmadan sosyalizmin kurulamıyacağı gerçeğini inkâr ediyorlar. Kardeşlerim, bunlara karşı omuz omuza mücadele edelim» çağrısını yapmıştır.

Oportünizmle mücadele İstanbul'da böyle yıkılıyor. Gerçek işçilerin devrimci teoriyi kavradıklarında oportünizme tepkileri sert oluyor. Sarı sendikacıların işçilik hikâyesi artık sökmüyor. Sözde aydınların da, teori düşmanlığı sökmüyor.

Kartal'da, Zeytinburnu'nda, Bakırköy'de, Beşiktaş'ta, Beykoz'da eğitim çalışmaları yapılıyor. Çığ gibi gelişen devrimci hareket, partiye dinamizmini de getiriyor. İlçeden ilçeye mücadele sıçrıyor.

Kahrolsun sosyalizmin düşmanı oportünizm.

Yaşasın proleter sosyalizmi.

Bu soruya feci halde bozulan Kemal Türkler, bu paraların lüks Avrupa seyahatlerinde ve yurt-içi turistik gezilerde yenildiğini unutmuştu o an. Verecek cevap bulamadı. Hele uyanık ve devrimci Rabak işçisinin aleyhinde yaptığı tezahürata hiç dayanamaz olmuş «YUH» sesleri arasında salondan kaçmıştı.

İşçilerin kesin kararlılığı karşısında patron, isteklerin tümünü kabul etti. Böylece devrimci işçiler işçi sınıfı hareketine musallat olmuş, onu saptırmak için bütün gücüyle çalışan çıkarcılara karşı da bir zafer kazanmışlardır. Bu zaferin değeri büyüktür. Büyüktür, çünkü adını devrimci sendika koyanlara karşı, sendikanın devrimciliğini de yüceltmişlerdir. Öyle ki, hedeflerinin, kendi sendikal örgütlerine sızmış patronlarla uzlaşma halinde olan sendika ağalarına karşı mücadele etmeyi de bilerek.

Rabak devrimci işçilerinin mücadelesi ergeç Türkiye'deki bütün işçilerin kavrayacağı bir gerçektir. İşçiler, bir yandan sendikal mücadelelerindeki uzlaşıcılara saptırıcılara ve çıkarcılara karşı duracaklar, öte yandan kendi siyasal örgütlerinde, kendilerini temsil etmek iddiasında olan aynı tip sendikacılara karşı da mücadele edeceklerdir. Devrimcilere düşen görev işçilerin demokratik direnme hareketlerine katılmak, bu hareketleri satmak isteyen sarı sendikacılara karşı mücadele etmek ve onların gerçek yüzlerini açığa çıkarmaktır. Dahası işçi sınıfının ekonomik mücadelesini siyasal mücadeleye yöneltmektir. Bu; emperyalizme, işbirlikçilere ve feodal ağalara karşı bütün halkımızın milli demokratik devrim mücadelesi için zorunludur. İşçi sınıfı ancak bu mücadeleler içerisinde yoğrularak devrimin temel gücünü teşkil edecektir.

İşçiler direndi

İstanbul'da Ünal Kardeşler adındaki müteahhit yanında çalışan seksenbeş işçi, üç aydır ücretlerini alamadıklarından topluca greve gittiler. İstanbul Belediyesine ait kanalizasyon ve yol işlerinde çalışan işçiler parasızlıktan açlıkla pençeleştiler.

Yapı İşçileri Sendikası Başkanı İsmet Demir bu işçilerin direnişlerini desteklemiştir. İşveren, belediye ile olan ilişkilerini bozmamak için, işçilere ücretlerini ödeyemediğini bildirmiş.

Sendikaya müracaat eden işçilerle birlikte hemen harekete geçen başkan Demir, Öğrencilerle de bağ kurdu. Ertesi günü belediye önünde seksenbeş işçi ve onları destekleyen öğrenciler hazırdılar. Belediyede ilgili yerlere durum bildirildi. İşçiler açtı. Kanunsuz olarak işçi ücretlerini gasbeden işverene karşı her türlü yolla, demokratik direnmelerini sürdüreceklerini bildirdiler. Belediye önünde topluca bekleyerek, paraların işverene değil, kendilerine verilmesini istediler.

Belediye, işçileri haklı bularak işvereni uyardı. İşveren de ücretleri ödemek zorunda kaldı.

İşçilerin çoğunluğu Karadenizliydiler. Memleketlerinde topraklar kendilerine yetmiyordu. Tefecilerin zulmü altında inliyorlardı. Bu yüzden borçlanıyor ve borçlarını, ancak böyle mevsimlik olarak çalışarak kapatabiliyorlardı.

Bu durumu öğrenen gençler, işçilere gençlik hareketlerinin hedeflerini anlattılar. Türkiye'nin demokratik bir ülke olmadan bu sömürülerden, tefecilikten kurtuluş olmadığını söylediler. Amerikan emperyalizmine karşı mücadelelerini anlattılar. İşçiler gençleri ilgiyle dinlediler. Gençlerin getirdikleri İşçi-Köylü gazetesine abone oldular.

Gençlerin yürüttükleri mücadeleyi takip ettiklerini söylediler. «Başka devletlerin, Amerika'nın emrinde bir devlet olmayı istemiyoruz» dediler.

Gençler ve Yapı İşçileri Sendikası her zaman işçilerle birlikte mücadele edeceklerini bildirdiler. İşçiler de aldıkları gazeteleri köylerine ulaştıracaklarını söyleyerek, mücadele etmeden hakların elde edilemeyeceğini öğrendiler.

Bu olay henüz demokratik hakları uğruna mücadeleye geçen işçilerin Milli-Demokratik mücadeleye nasıl kazanılacağı konusunda devrimcilere bir örnek olmalıdır.

AŞIK HÜSEYİN ÇIRAKMAN'ın

5. Kitabı çıktı

Hoş geldiniz erenler

Fiatı 250 kuruş

Adres: PK 100 Cebeci - Ankara

AÇIKLAMA

Chaliand'ın «Filistin Mukavemeti» inceleme-röportajının sonunu, münderecatımızın çokluğundan ötürü bu hafta koyamadık. Okurlarımızdan özür dileriz.

Aren oportünizminin niteliği

Mahir Çayan
TİP Üyesi Çankaya

«Öte yandan Sadun Aren ve Fatma Hikmet İşmen arkadaşlarımız gene son günlerde Zonguldak ve Karadeniz Ereğlisine gitmiş oralarda partili arkadaşlar ve emekçilerle görüşmüşler, çeşitli sorulara cevap vermişler ve teşkilâtın sorunları üzerine bilgi edinmişlerdir.» (Emek, 14 Temmuz 1969. Sayı 6)

Oportünizm çeşitli kılıklara bürünerek sosyalist hareket içinde ortaya çıkar.

Oportünizmin kılığını o ülkenin ekonomik ve sosyal bünyesi, gelişme derecesi - gelişme derecesiyle kopmaz bağları olan - proleteryanın politik bilinç ve örgütlenme düzeyi, dolayısiyle ülkenin içinde bulunduğu devrim aşamasının niteliği belirler.

Kısaca özetlenirse, ülkedeki hakim ve tali çelişkilere göre oportünizm biçimlenir, kılık kıyafetini ayarlar.

Sosyalizme geçmiş olan bir ülkede antagonist çelişkiler - uzlaşmaz çıkar çelişkileri geniş ölçüde çözümlenmiş olacağı için, çelişkilerinin niteliği antagonist olmayan, sınıflı topluma özgü olmayan **«uzlaşabilir»** çelişkiler biçimindedir. Burada oportünizmin amacı **«uzlaşabilir çıkar çelişkilerini», «uzlaşmaz çıkar çelişkileri»** haline getirmektir. Bunu başarmak için de sinsi girişimlerde bulunur, sürekli pusuda uygun ortam bekler.

Sosyalist olmayan ülkelerde ise oportünizm mücadelenin içinde bulunduğu aşamalara göre değişik giysiler ile karşımıza çıkar.

Sanayi devrimini tamamlamış, politik bilinci gelişmiş çok güçlü proleterya sınıfına sahip bir ülkede oportünizm, karşı güçleri büyütmek, kendi olanak ve gereçlerini olduğundan daha aşağıda değerlendirerek, vurulması gereken yerde vurmamak, beklemektir. Burjuva parlamentarizminin devamlı bir denge unsuru olmaktır.

Bizim gibi millî demokratik devrim aşaması içinde bulunan yarı sömürge ve yarı feodal bir ülkede ise oportünizm ya **«devrim düz bir hat izlemek zorundadır»**, diyerek yanına alabileceği, tarafsızlaştırabileceği güçleri karşıya iter, Temel çelişki-tali çelişki ayrımını gözden uzak tutar veya tali çelişkiyi temel çelişki kabul eder. İşçi sınıfı ile çelişkisi olan tüm sınıf ve tabakalara karşı, bir kördöğüşüne kalkar. Mao Tse-Tung'un deyişi ile **«balığı derin sulara, serçeleri de sık ağaçlıklara sürdüğü gibi, o, milyonlarca kişiyi milyonlar üstüne ve kudretli bir orduyu düşmanın üzerine sürerek kırdırır, ki düşman şüphesiz bunu alkışlar.** «Ya da belli bir süre için bile olsa-işçi sınıfına politik bilinç verme ve örgütlendirme sorunlarını ihmal eder, gereken gayreti göstermez veya geçici güçlüklerin yanlış bir analiziyle korku vs. nedeni ile karşı-devrim saflarını olduğundan güçlü, kendi güçlerini olduğundan zayıf değerlendirerek millî kurtuluş mücadelesinde pasif kalır veyahut millî kurtuluş mücadelesinde millîci sınıflarla olan tali çelişkisini unutarak onları denetim altında tutmaz.

Bazan iki tip oportünizm ülkemizde olduğu gibi iç içe girer. Sosyalist olduğunu söyleyen bir hizip, aynı anda hem sol, hem de sağ oportünizm içinde olabilir.

Kabaca —ana hatları ile— gelişmiş kapitalist, sosyalist ve geri kalmış ülkelerdeki devrim süresi içindeki oportünizmin belirgin niteliklerini belirttikten sonra, gelelim oportünizmin genel, değişmez karakterine; hangi devrim sürecinde olursa olsun, hangi kılığa bürünürse bürünsün oportünizmin değişmez özelliği ideolojik mücadeleden kaçmaktır. Oportünizmin panzehiri ideolojik mücadeledir. Oportünizm proleter devrimcilerin karşısına hiçbir zaman açıkça çıkamaz.

T.İ.P. Ereğli ve Zonguldak ilindeki olgular bunun pratikte açık kanıtlarıdır. (1)

9 HAZİRAN, EREĞLİ TİP TEŞKİLÂTI

Bay Aren, Fatma Hikmet İşmen ile ilçe teşkilâtında; işçi omuzdaşlarımıza Türkiye sosyalizminin (siz oportünizminin anlayın) sorunlarını anlatıyor.

« **Biz proleteryanın öncülüğünde sosyalist devrimi savunuyoruz. Onlar ise küçük burjuva reformistleri olan asker ve sivil bürokrasinin öncülüğünde demokratik devrimi savunuyorlar... Türkiye demokratik devrimi geniş ölçüde tamamlamıştır. (923) Bu nedenle önümüzdeki aşama sosyalist devrim aşamasıdır... Emperyalizm ülkemizde daha ziyade askerî niteliktedir, ve bizim kavgamız sosyalist yani antiemperyalist, antifeodal ve antikapitalist bir mücadeledir. Eğer söyledikleri gibi emperyalizme karşı olan küçük burjuvalar varsa, sosyalist mücadele antiemperyalist ve antifeodal mücadeleyi içerdiği için bizim yanımıza gelerek mücadeleye katılırlar... Demokratik Devrimi Lenin otokrasiye karşı Rusya'da savunmuştur. 8 saatlik iş saati v.s. için. Türkiye'de otokrasi mi var? Türkiye'de demokrasi vardır.» —Filipin tipi, diye bağıran bir arkadaşımıza—, «Olsun demokrasi değil mi?» demiştir....**

«Ayrıca sosyalist devrim ile demokratik devrim aşamalarının bir birine karıştığı tarihin birçok dönemlerinde görülmüştür, bunun böyle olması doğaldır...»

«6. Filo'ya karşı meşhur Kanlı Pazar'da antiemperyalist sloganlar örneğin Kahrolsun Amerika v.s. gibi sloganlar, Toprak köylünün Fabrikası işçinin gibi sosyalist (!) bir sloganın yanında sönük kalmıştır. Bu da pratikte, içinde bulunduğumuz devrimci aşamanın sosyalist aşama olduğunun kanıtıdır.»

İşte TİP'nin Anadolu teşkilâtlarına Türkiye'deki devrim stratejisi böyle anlatılıyor, oportünizm tarafından... «TÜRK SOLU» parti teşkilâtlarına oportünist parti yöneticileri tarafından sokulmadığından biz proleter sosyalistleri, partili kardeşlerimize **küçük burjuva ajanları** diye tanıtılıyoruz.

Tabiî, hemen müdahale ettik, Ereğli'li birkaç devrimci arkadaşla birlikte Sadun Aren'in konuşmasına. Millî demokratik devrimin, proleteryanın öncülüğünde diğer devrimci sınıf ve tabakalarla birlikte başarıya ulaştırılabilecek bir devrim olduğunu, Demokratik devriminin marksizmin zorunlu bir aşaması olduğunu, Millî demokratik devrimin yarı sömürge yarı feodal ülkeler için geçilmesi gerekli aşamayı oluşturduğunu, ve 3. Enternasyonel'in (Lenin ve Stalin'in katıldığı en devrimci enternasyonal) kararı ve Mao Tse-Tung'un işlediği bir tez olduğunu ve Türkiye'de hiçbir proleter sosyalistinin küçük burjuva bürokrasisine öncülük tanımadığını, Millî demokratik devrimin öncüsünün proleterya olduğunu, ancak bu öncülüğün a priori, duragan bir biçimde değil, hareket içinde elde edilebileceğini söyledik.

Sadun Aren'in gerçekleri tahrif edip, söylenmemiş sözleri söylenmiş gibi anlattığını, YALAN söylediğini ve yarı sömürge - yarı feodal bir ülkede, bir ileri aşamanın devrimini, yani sosyalist devrimi savunmanın, sosyalizme ihanet ve millî cepheyi böldüğü için Amerikan emperyalizmine hizmetten başka birşey olmadığını, nedenlerini açık bir biçimde ortaya koyarak diğer ülkelerin devrimlerinden örnekler verip, kısaca izah ettik.

Odaya girdiğimizde hayretlerini gizlemiyerek ve burada ne aradığımızı sorarak bu karşılaşmadan müthiş sıkılmış görünen (emperyalizme hizmetmetten dolayı F.K.F.'den atılmasını önerenlerden olduğumuz için) Aren'in bu, köşeye sıkışmış durumdan Senato'daki sosyalizmin (!) sesi olan Bayan Fatma Hikmet İşmen kurtardı. Teorik sorunlar üzerinde konuşmaktan hoşlanmadığı halinden açıkça belli olan, tartışmalara yalnız bir kere karışarak, prekapitalist dönem ilişkileri içindeki **«Doğu Anadolu'da demokratik devrim şiarı tutmaz. çünkü Amerika ile bir çelişkisi yoktur doğu halkının-bu nedenle antiemperyalist sloganlar işe yaramaz»** diyerek sosyalizmi ne kadar bildiğini (!) gösteren Senatör Fatma Hanım birdenbire rahatsızlandı-sağına soluna ağrılar girdi- Biran önce Ankara'ya gidip istirahat etmesi gerektiğini, arabayı kendisinin kullandığı için çok yorgun düştüğünü, bu nedenle hemen kalkmalarının gerektiğini söyledi. İşçi omuzdaşlarımız Bay Aren'in renkten renge girmesi ve bizim sözlerimize karşı sağlam birşey söyliyememesi, kemkümleri karşısında sinirlenerek, **«Bize şimdiye kadar yanlış şeyler söylediler demokratik devrimi savunanlar hakkında, oysa gerçek öyle değilmiş, bu nedenle bu sorunun açıklığa kavuşması gerekir»** diyerek derhal itiraz ettiler bu kaçışa. Fakat Fatma Hanım tutturmuştu bir kere **«gideceğim ben»** diye. Bay Aren de Fatma Hanıma tabi olduğunu bu nedenle kendisinin de Fatma Hanımla birlikte gitmesi gerektiğini söyledi. Partili arkadaşlar direndiler bu kaçışı önlemek için. Bizim ve diğer partili omuzdaşlarımızın direnmeleri karşısında ileri bir tarihte - 5 Temmuz kararlaştırıldı - geleceğine dair söz verdi, Sadun Aren. Ve neşesi tekrar yerine gelen Fatma hanımla birlikte partiyi acele terkettiler.

Biz Sadun, Aren'in diğer söylediklerine ilişkin, partiyi terketmesi nedeni ile kendisine yöneltemediğimiz eleştirilerimizi işçi arkadaşlarımıza anlatarak, partide sohbetimize devam ettik. Bay Aren'in sosyalist slogan diye öne sürdüğü **«Toprak köylünün, fabrika işçinin»** sloganının yanlış olduğunu, ayrı iki devrim aşamasının sloganlarının birbirine karıştırıldığını, ayrıca bir bölgedeki fabrikanın bizatihi o bölgedeki işçilerin değil, **işçilerin devletine ait olduğunu** ve bu şiarın olsa olsa işçinin devletinin kurulması aşamasının (sosyalist aşamanın) bir şiarı olabileceğini, toprak köylünün şiarının ise **sosyalist değil, demokratik devrimin şiarı olduğunu söyledik.**

Proleteryanın öncülüğünde -feodal unsurlar hariç- köylünün bütünü ile sosyalizmi kurmayı amaç edinenlere, marksist literatürde küçük burjuva sosyalistleri dendiğini, biz proleter sosyalistlerin feodal unsurlar hariç köylünün bütünü ile beraber yürüdüğümüz sürece önümüzdeki devrimin demokratik devrim olduğunu, ancak bu aşama geçildikten sonra proleterya yarı proleterya ve yoksul köylü ittifakı ile sosyalizmi kurmanın mücadelesinin yapılmasının mümkün

Vahşetiniz bizi yıldırmadı!

Orman köylerinde yapı araştırmasının ön bilgilerini toplamak amacıyla **TÜRK SOLU'**nun muhabiri olarak Zonguldak'ın orman köylerine gittim. Sonra Ulus'da devrimci köylülerin, devrimci işçi ve öğrencilerle hazırladıkları «orman sömürüsüne karşı direniş» mitingini izledim. Mitingde beşyüzden fazla köylü vardı. Konuşmaları baltalamak için bir yandan belediye hoparlörü, bir yandan lokantaların hoparlörleri yayın yapıyorlardı. Köylüler konuşmaları büyük bir ilgi ile izlediler. «İşçi, köylü, gençlik birleşelim» sözlerine «birleşeceğiz» diye karşılık veriyorlardı.

Sonra Zonguldak'a döndüm. Maden işçilerine gazete dağıtılacaktı. Abdullah Mutlu isimli bir arkadaşla Dilâver bölgesine dağıtma gittik. Gazeteleri dağıtırken bir maden bekçisi geldi, ve gazete dağıtımının yasak olduğunu söyledi. Biz biraz direndikten sonra işin başka safhaya gireceğini anladık, bir dolmuşa binip geri dönerken polis tarafından çevrildik. Karakola aldılar, üstümüzü arayıp nezaret içinde nezaret olan demir kafese soktular. Biraz sonra komiser ve polisler ellerinde coplarla geldiler. Kafesten önce beni çıkardılar. Tekme yumruk bir meydan dayağından sonra içeri sokup, arkadaşı çıkardılar. O da aynı dayağı yedi. Yine dışarı çıkarıldım. Copla ellerime yirmişer tane vurup, ellerimi yıkattılar. Copu verip avuçlarımın arasında ovalamamı söylediler. Bu iz bırakmamak için mi, yoksa daha çok vurmak için miydi, bilmiyorum. Sonra bizim arkadaş, sonra ben, böylece iki saatlik bir dayaktan sonra bana «şimdi kaç numaralı sopayı istiyorsun?» dediler. Ben de «üç numaralı» dedim. Polis içerden üç numaralı sopayı getirdi. Bu elli altmış santim boyunda bir kazma sapıydı. Komiser sopanın üstündeki kan izlerini gösterdi. Ellerime yirmi otuz tane vurup yıkattırdı. Bizim arkadaşa da aynı şekilde. Komiser «artık ellerinize dayak bitti» dedi. «Sağolun» dedim. O sırada kolu sırmalı yaşlı bir bekçi içeri geldi. Eli kolu bağlı adamı dövmeyi iyi biliyormuş. Beni bir de onun güzel hatırı için dışarı çıkardılar. Bu sefer o dövmeye başladı. Saçlarımdan tutup, kafamı beş altı kere duvara vurdu. İşe diğer sadistleşen polisler de ayağa kalkınca «özel eğitim görmüş vallahi» diyerek dövmeye devam ediyorlardı. Bu arada dindar olduğu ettiği küfürlerden anlaşılan bekçi, devamlı olarak bana cop sokulmasını teklif ediyordu. Ona karar verselerdi copun kime gireceği belli olmazdı. Tabiî ben artık yediğim dayağın ve edilen küfürlere karşılık veremeyişimin verdiği hınç altında kalp krizi geçirmeye başladım. Yere düştüm. «Numara yapıyor» diye tekmeleyip kaldırmak istediler. O arada bir diğeri de kolumu geri bükmeye başladı. Numara olmadığını anlayınca üstüme kovayla su boca etmeye başladılar. Her an daha fena oluyordum. Bu sefer iyice korktular. Yarım saat sonra bir ciple hastaneye götürdüler. Göz doktoruna çıkardılar. Bunu doktorun «ne yapabilirim, ben göz doktoruyum» demesinden anladım. Ama bu arada kolumdan bir iğne yaptı, sonra tekrar karakola getirip, demir kafese soktular.

Tutukluluğumuzun yirmi altıncı saatinde ellerimizde kelepçe, çarşının içinden geçirilerek adliyeye getirildik.

Yargıç, savcının tevkif isteğini ve mahkemeye sunduğu suç delillerini yetersiz buldu ve bizi «şimdilik» serbest bıraktı. Savcının mahkemeye sunduğu suç unsurları arasında **TÜRK SOLU** dergisinin muhabir kartı ve 83. sayısında çıkan «Demokratik köylü hareketleri nasıl desteklenmeli» başlıklı yazının üstümde çıkan teksiri vardı.

İşte, gerici parlâmentarizm ve oportünist Aren kliği (Bak. Bu sayıda «Aren oportünizminin niteliği» sayfa 14-15) tarafından demokrasinin var olduğu savunulan Türkiye'de Zonguldak şehrinin Bahçeli ve Çarşı karakollarında geçen bir olay.

Elbette ki, bu düzen de kendini yiyip, yerini bir başka düzene bırakacak. Fakat tarihin güçlü şamarı, değişimi inkâr etmek isteyenlere vurmaya devam edecek.

Halûk Sarıkaya

olacağını, ve de partimizin bugünkü programının eksik bir demokratik devrim programını (asgarî prıogramımız) oluşturduğunu, asıl hedefin, proleterya sosyalizmini kurmak (azamî program) olduğunu detaylı biçimde anlattık.

Aren'in, **«Mademki anti-emperyalist küçük burjuvalar varmış, gelirler bize katılırlar. Çünkü sosyalist mücadele antiemperyalizmi de içermektedir»** sözünün sosyalizmin bilimine aykırı ve yanlış bir söz olduğunu, bir kere küçük burjuvazinin sosyalizm için mücadele etmiyeğini, çıkarlarının millî demokratik devrimde olduğu için, demokratik devrim mücadelesine katılabileceğini, katılmasının da bize ilhak demek olmadığını, her sınıf kendi sınıf iktidarı için mücadele edeceğinden bağımsız ve güç halinde bağımsız örgütleriyle ortak hedef için yanımızda yer alacağını, ikinci olarak küçük burjuvaziyi homojen kabul etmemek gerektiğini, millî demokratik devrim mücadelesine karşı alacakları tavırların ekonomik durumlarına göre kuşkulu, tarafsız ve yandaş olmak üzere üç ayrı biçimde olduğunu, ancak demokratik devrim kavgasının en üst aşamasında kuşkulu olanların bile bu mücadeleye katılabileceğini belirttik.

Bu iki devrim aşamasının unsurlarının birbirine pekâlâ karışabileceğini. İki Taktik'ten (say. 87) bölüm **«... ama bu iki devrimin kısmî unsurlarının tarihte birbirine karıştığını inkâr edebilir miyiz? Batı Avrupa, demokratik devrimler döneminde, çeşitli sosyalist haraketler, çeşitli sosyalist girişimler tanımadı mı?»** okuyarak oportünizmini Lenin'le kanıtlamaya cüret etmiş olan Aren'in, bu tahrifatına karşılık, biz de, **«Evet, tarih bu iki devrimin unsurlarının birbirine karıştırılmasına sahne olmuştur, ama böyle bir stratejinin başarısına değil, bozgununa sahne olmuştur,** diyerek, Lenin'in **«İki Taktik»** te (say. 82) bunu açıkça belirttiğini- say. 82'den bir paragraf okuyarak- **«Tarihin... demokratik devrimler ile sosyalist devrimler unsurlarının ayırdedemiyen, cumhuriyet uğruna mücadele ile sosyalizm uğruna mücadeleyi birbirine karıştıran ve Fransa Merkez Bankasına (Banque'de France'a) el koyma v.b. hatasını işleyen bir işçi hükûmetini kaydettiğidir,»** anlattık.

Bütün bu konuşmalar süresi içinde işçi arkadaşlarla iyice kaynaştık .Ve omuzdaşlarla uzun süren bir sohbetten sonra 5 Temmuz'da görüşmek üzere ayrıldık. Ayrılırken de 5 Temmuz'da Aren'in gelmiyeceğini, çünkü oportünizmin temel niteliğinin ideolojik mücadeleden kaçmak olduğunu söylemeyi de ihmâl etmedik. (2)

5 TEMMUZ ZONGULDAK (3)

Ereğli'de söylediğimz doğru çıkmıştı. Bay Aren yoktu Zonguldak'ta. Ereğli İlçe Başkanı toplantıyı bildirmesine karşılık, Zonguldak İl Başkanı Ahmet Hamdi Dinler, **«haberimiz yok, yoksa Aren üç gün önce gelmişti»** dedi, oysa daha önce görüştüğümüz İl Sekreteri ise, **«evet böyle bir şeyden haberimiz var, fakat biz gerekli görmedik»** diyordu.

Kısacası, Aren'in kaçışını partili arkadaşlardan gizlemek için Arenzadeler birbirleri ile ters sözler söylemek zorunda kalmışlardı.

Ulus orman köyündeki mitingden dönüldüğü için parti biraz kalabalıkça idi - yirmi beş, otuz kişi. Aren oportünizminin temsilcisi olan yönetim kurulunun etkisi altında olan omuzdaşlarımıza gelişimizin nedenini anlattık. T.İ.P. içinde Aybar ve Aren'in temsil ettiği oportünist kliklere karşı tavır alan, bunlara karşı parti içinde mücadele açan proleter sosyalistleri olduğumuzu söyledik.

Kalabalıktan, **«Millî Demokratik Devrimciler»** v.s. sözler kulağımıza geliyordu Bunun üzerine, **«Millî Demokratik Devrimci»** diye bir şeyin olmadığını, ancak yarısömürge ve yarı feodal bir ülkede olduğumuz için, içinde bulunduğumuz aşamanın Millî Demokratik Devrim aşaması olduğunu söyleyen proleter sosyalistlerinin var olduğunu, parti içi eğitim, oportünist yönetici klik yüzünden olmadığı ve oportünizmin sürekli tahrifatına maruz kalındığı için parti içinde pek çok yerde ana sorunların yanlış bilindiğini, bu nedenle yapılacak teorik tartışmalarının az da olsa, olmayan parti içi eğitimin boşluğunu doldurabileceğini, ters bilinçlenmenin ancak bölle önlenebileceğini söyledik. Ve biz sosyalistlerin ideolojik mücadelede birbirimizi en sert biçimde eleştirerek hırpalıyabileceğimizi ve sosyalistler arasında dostluğu, dayanışmayı ve omuzdaşlığı yalnız ve yalnız ideolojik mücadelenin sağlıyacağını, ve de sosyalst bir partiyi ayakta tutan, canlılığını devam ettiren makanizmanın eleştiri - özeleştiri mekanizması olduğunu anlattık.

Bütün bu sözlerimizi İl Başkanı Ahmet Hamdi Dinler, **«Evet, haklısınız tüm söyledikle rinizde, ancak biz hazır değiliz tartışmaya»** sözleri ile yanıtladı.

Bu sözlerin korkunçluğuna bakın! bir sosyalist, sosyalizm üzerine tartışmaya, konuşmaya hazır değilmiş, daha önceden hazırlanması gerekirmiş!

Evet bu sözleri sarfeden partinin herhangi bir üyesi ve teorik sorunlar üzerinde ahkâm kesmemiş bir kişisi olsa, yine bir dereceye kadar mazur görülebilir. Ama bu sözlerin sahibi, içinde bulunduğumuz aşama sosyalist devrim aşamasıdır diyen ve biz proleter sosyalistleri likidatörlükle suçlayan, yüzbin küsûr işçinin bulunduğu bir sanayi bölgesinde sosyalist bir partinin İl Başkanıdır. Bu nedenle bir dereceye kadar filân mazur görülemez. Mesleğinin mimar olduğunu, ve Zonguldak'a arada sırada, önemli zamanlarda- seçim v.b.- uğradığını sonradan partili arkadaşlardan öğrendik. Böyle bir başkana sahip olan Zonguldak İl teşkilâtının hali ise yürekler acısı; Parti, yüzbin küsûr sanayi işçisinin bulunduğu bir yerde kendisini tamamen işçilerin tecrit etmiş durumdadır. -Özellikle bir tek maden işçisi partide yok. Ne garip, ne komik ve de ne acıklı ki, böyle bir sanayi bölgesinde partinin faâl işçi üyesi 10'u geçmiyor be yönetim kurulu başkanı İstanbul Gümüşsuyu'nda oturan bir mimar. Başkanın arkadaşları olan İstanbul ve diğer yerlerden gelen komisyoncu ve mühendis, hanımlı, beyli devamlı gelen bir gurup, partiye yaptığı maddî yardımlarla partinin karar makanizması üzerinde kendi küçük burjuva dünya görüşlerini, değer yargılarını egemen kılmışlardır.

Partili ve FKF'li birkaç devrimci arkadaşla birlikte direnmelerimize ve de diğer üyelerni böyle bir tartışma açılmasını istememelerine karşın, Başkan, oportünizmin tüm sorumluluğunu üzerine aldığını söyliyerek konuşmalara son verdi ve parti binasını kapatacağını bildirdi. Ve eğer ertesi gün Zonguldak İl toplantısına kalabilseymişiz bu konular konuşulabilirmiş. (4) Ertesi günkü toplantıya kalacağımızı bildirdiğimzde, «bu konu ancak seçimlerden sonra konuşulacaktır» diyerek bir kere daha Zonguldak'lı partili omuzdaşlarımızın gözünde rezil olmuştur.

(Sayfayı çeviriniz)

Aren oportünizminin niteliği

(15. Sayfadan devam)

Teorik mücadeleden kaçışın oportünizmin genel karakteri olduğunu, oportünizmin ideoloğu Bay Aren'in kaçışı nedenli doğalsa Aren çömezlerinin de kaçışının o denli doğal olduğunu söyliyerek partiden ayrıldık.

6 TEMMUZ ZONGULDAK TOPLANTISI

Zonguldak İlinin faaliyetleri diğer il teşkilâtlarından gelenlerle birlikte görüşülecek. Gündemdeki ilk madde Ulus orman köylerine ilişkin. Ulus orman köylerine ilişkin eylemin kritiği yapılırken ortaya çıkan tablo şuydu; Aren oportünizminin kalesi olan Zonguldak teşkilâtı, birkaçı hariç, oportünizmin yanlış bilinçlerdirmesine maruz kalmış, içtenlikli, iyiniyetli, yiğit, yürekli fakat sosyalist teoriden habersiz popülist kişilerden oluşmaktadır. Yalnız popülizm değil, sağ-sol sapma ve küçük burjuva sosyalizmi iç içe geçmiş, ortaya hepsinin karışımı garip bir sosyalist (!) teori çıkmıştı. (Öyle ki proleteryanın öncülüğünde köylülerin bütünü ile sosyalizmi kurmayı amaçlamanın küçük burjuva sosyalizmi olduğunu, teorik bilince, ideolojik aydınlığa sahip olmayan işçi kafasının küçük burjuva değer yargıları ile dolu olduğunu söylediğimizde, partili arkadaşlar hayretler içinde kalmışlardır. Böyle olması çok doğal, çünkü oportünizm ancak bu biçimde, sosyalist teoriden habersiz partili arkadaşlarımıza karşı bol bol emekçi dalkavukluğu yaparak, sen emekçisin dolayısiyle sosyalistsin tema'sını işliyerek, parti içinde yasama ve karar makanizmasına egemen olabilme olanağına sahip olabilir.)

İşte partinin eylemleri de bu teorinin (!) ışığı altında yapılıyor ve değerlendiriliyor. Ulus orman köylerinde yapılan eylem ve yapılan eylemlerin değerlendirilmesi bunun en güzel kanıtıdır. (Bak: Devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz. TÜRK SOLU sayı 87).

Ulus orman köylerinde, köylülerin hemen hepsinin az da olsa toprakları var. Ve tüketim için üretim yapıyorlar. Yılda 3-5 ay orman işletmesinde kendi araç ve gereçleri, (balta, testere ve tomrukları «ara depo»lara taşımak için gerekli öküz)ile ücretlerinin bir kısmını ayni, diğer kısmını ise nakdî alarak çalışıyorlar.

Köylü, tefeci-bezirgân tarafından iliklerine kadar sömürülmekte ve tefeciye borcu her geçen gün artmaktadır.

Koşulları böyle olan Ulus orman köylerinin üretim ilişkilerinin değerlendirilmesine bakin; **Orman İşletmesinde köylüler işçi olarak çalışıyorlar; çünkü ücretlidirler. Ve köylüler yumurtalarını pazara götürdüklerinden dolayı hâkim üretim biçimi kapitalist üretim biçimidir. Bu nedenle çelişki Bürokrat - köylü arasındadır.- Başkan böyle değerlendiriyor, diğerleri emek-sermaye çelişkisi var diyorlar.**

Tabiî bu nefis değerlendirmeler başta bu eyleme katılan devrimci öğrenci arkadaşlar ve Karabük İlçe Başkanı Halis Özkan (5) ile tarafımızdan, **«tefeci bezirgan sermaye»**, **«işçi»**, **«tüketim için üretim»** kavramları açıklanarak eleştirildi.

Bu eleştirilere karşı komik, gayrı ciddî itirazlar öne sürüldü.. Örneğin, «oradaki işçiler mecburen üretim araçlarına sahiptirler, bu nedenle onların işçi nitelikleri değişmez.»

Daha neler neler...

Gündemin ikinci maddesi **«Sömürücüye Yumruk»** gazetesinin sorunlarına ilişkindi. Gazeteyi çıkartanların niteliklerini, eylemdeki tavırlarını belirttik. Bu nedenle bu keskin sosyalistlerin (!) gazetelerinin de niteliğini artık siz değerlendirin. Bu yüzden gazetenin kapsamı üzerine konuşulanları burada uzun uzun yazmıyacağım.

Ancak, Aren oportünistliğinin genel niteliğini belirliyeceğine ve Aren'in objektif olarak neye hizmet ettiğini çok açık ortaya koyacağına inandığım için, gazeteye ilişkin bir konudaki tartışmayı olduğu gibi nakledeceğim.

«— Gazetede Amerikan emperyalizminden hiç sözedilmiyor. Oysa bilindiği gibi ülkemiz yarı işgâl altındadır. Bu nedenle İkinci bir Millî Kurtuluş Savaşı vermemiz gerekiyor. Bu savaşı sonuna kadar götürecek ve diğer anti-emperyalist sınıflara öncülük edecek olan proleteryaya bilinç vermeği amaç edinen bir gazetede neden Amerikan emperyalizminden hiç bahsedilmiyor» sorumuza verilen cevap;

«— İşçi somut olarak Amerikan emperyalizmini görmüyor, işçi karşısında işvereni görüyor. Örneğin sözleşmeyi hükûmet yaptı. Amerikan hükümeti Amerika kıtasından kalkıp Türkiye'ye gelip, bu mukaveleyi mi yaptı? diye düşünür işçi. Ve Amerika nire, Türkiye nire der.»

Bizim Cevabımız:

«— Korkunç sözler bunlar. Sizler bilmiyerek emperyalizme hizmet etmektesiniz. Emperyalizm bugün artık bir ülkeye tankları, topları ve askerleri ile girip klâsik anlamda işgâl etmiyor, yeni sömürgecilik bugün uzmanları, kredileri barış gönüllüleri, üsleri ile yani kendini gizliyerek bir ülkeyi işgâl ediyor. Ve görünüşte yerli, fakat gerçekte empeyalizmin iktidarı ile işgâlini sürdürüyor.»

«— Şimdi sorarım sizlere; Amerikan emperyalizmi ile somut gözüken (AP iktidarının aracılığı dışında) hangi sınıf ve tabakaların çelişkisi var?»

«— Birkaç Amerikan işyerinde çalışanların dışındl hiçbir sınıf ve tabakanın Amerikan emperyalizmi ile çelişkisi açık, görünür değildir ülkemizde.»

«— AP iktidarı kimin iktidarıdır? AP iktidarı millî bir iktidar mıdır? AP iktidarı Amerikan emperyalizminin ülkedeki uzantısı değil midir?

«— Halk elbet somut olarak Amerikan emperyalizmini göremez. Somut olarak gördüğü için, empeyalizmin Türkiye'de sonu gelmiş demektir.»

«— Karşı - devrim yoğun antikomünist propaganda vb. leri ile gizlenmiş ve ülkenin iliklerine kadar sızmış, Amerikan emperyalizminin baskısı altındada olan, yarı sömürge ve yarı feodal bir ülkede, biz proleter sosyalistlerinin âcil görevi nedir? Başta proleterya olmak üzere emperyalizmle çelişen diğer bütün sınıf ve tabakalara antiemperyalist bilinç vererek Amerikan emperyalizmini Türkiye'den atmak değil midir. Amerikan emperyalizminin boyunduruğundan kurtulmadan sosyalist iktidarı kurmak mümkün mü?»

«— Ben burada kimsenin bilinçli biçimde emperyalizmin lehine çalıştığına inanıyorum. Fakat Amerikan emperyalizmini somut olarak göremediği için anlamıyor diyerek Amerikan emperyalizminden hiç bahsetmemek objektif olarak emperyalizme hizmet etmek demektir.»

Çıt yok. Derin bir sessizlik. En son konuşan Başkan bize cevap veriyor; **Söylenenler doğru tabiî. Ancak biz, işçiye antiemperyalist bilinci giderek vereceğiz. Önce sınıf bilinci vereceğiz (!) Sınıf bilinci verdikten sonra Amerikan emperyalizminden sözedeceğiz.»**

Ve gündemin maddesi geçiliyor acele olarak.

Ayrılırken F.K.F.'nin çıkarttığı **«Bağımsız Türkiye»** gazetesinden bir miktar yollanırsa, burada dağıtmalarının mümkün olup olmadığını sorduğumuzda, Başkanın cevabı şuydu; **«Bağımsız Türkiye gazetesini şehirde dağıtabiliriz. Fakat fabrikalarda, işçi bölgelerinde dağıtamayız. Çünkü bu gazete küçük burjuvaziye bilinç veriyor. Bu konudaki bizim görüşlerimizi biraz önce öğrendiniz.»**

«Bağımsız Türkiye» gazetesinin birinci sayısı «Kanlı Pazar'dan, Amerikan emperyalizminin Türkiye'deki durumundan bahsetmekte ve işçisi, köylüsü, memuru, öğrencisi, kısaca bütün Türkiye halkını Amerikan emperyalizmine karşı direnmeye çağırıyordu.

İşte niteliği bu olan Bağımsız Türkiye gazetesi yalnız küçük burjuvaziye bilinç veriyormuş (!)

Ne denir, Amerikan emperyalizmi ile çıkarları çelişmeyen ve İkinci Millî Kurtuluş Savaşımızın dışında yer alacak bir işçi sınıfı var sanki. Ve bu beylerin kafasına göre emperyalizm atılmadan sosyalizmi kurmak mümkün galiba(!)

İşte Aren oportünizmi, işte Bay Aren'in gerçek çehresi!

Evet Bay Aren, keskin sosyalist gözükerek, İkinci Millî Kurtuluş Savaşımızın öncüsü ve en kahraman ordusu olacak olan Türkiye proleteryasını etkilemekle yükümlü partili arkadaşlara uzun bir süre ters bilinç vererek, sanayii bölgelerinde oportünizmin egemen kılınması için yoğun faaliyetlerde bulunarak Amerikan emperyalizmin teslimiyet politikasını bu güne dek başarı ile yürüttünüz.

Ancak bu düzene başkaldırmış, sosyalist bir Türkiye'nin kurulması için mücadele etmek amacıyla partimizin saflarında yeralmış yiğit, yürekli ve coşkulu omuzdaşlarımızı daha ne kadar uyutabileceğinizi düşünüyorsunuz?

Bugün yanlış bilinç verildiği için oportünizmin saflarında yeralan partili omuzdaşlarımızdan korkun. Korkun, çünkü sosyalistler bilinçli hainleri affetmezler. Korkun. çünkü bugün gerçekleri göremedikleri için size alkış tutan nasırlı elleri yarın yakanızda hissedeceksiniz.

Proleter sosyalistleri,bir yandan proleter sosyalist teorinin ışığı altında proleteryaya politik bilinç vererek örgütleyecek, diğer yandan emperyalizme karşı sınıf ve tabakaların yanında yer alacaktır.

Bu mücadelede emperyalizm pek çok ajan provakatörlerini saflarımıza sokarak, proleteryayı ve partisini yanlış yollara sürüklemeye çalışacaktır.

Fakat perde, proleter sosyalistlerinin zaferi ile kapanacaktır.

Bütün bunları yaşayan kişiler olarak göreceğiz. Biz de göreceğiz, siz de.

---

(1) Zonguldak İl Teşkilâtı Aren oportünizminin kalesidir.

(2) 7 Temmuz Ereğli, «Gelmiyeceği buradaki kaçısından belliydi diyorlar Ereğlili omuzdaşlarımız.»

(3) 5 Temmuz'daki toplantı, Ereğli'de Aren ile aramda geçen konuşma daha çok kişiyi kapsasın diye, Ereğli yönetim kurulu tarafından Zonguldak'a alınmıştır. Fakat Zonguldak İl Başkanı, herhalde Aren'in istemi ile, bu toplantıyı örtbas etmiştir.

(4) Ertesi gün gitmemiz gerektiğini bildirmiştik, önceden. Fakat, «yarın gitmesediniz bu konuyu konuşurduk» demeleri üzerine hareketimizi erteledik.

(5) Karabük İlçe Başkanı Halis Özkan omuzdaşımız gerek teorik tartışmalarda olsun gerekse eylemde olsun Zonguldak İl yöneticilerinin oportünizmine tanık olduğu için bundan böyle Zonguldak İl yönetim kurulunun kararlarını tanımıyacağını toplantıda açıkça söyledi.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete ● Sahibi : Şerif Tekben ● Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Bora Gözen ● İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi : Babıâli Cad. No. 29 İstanbul, Telefon : 27 39 61 ● Ankara Temsilciliği : Ahmet Say ● Dizgi—baskı: Son Saat Matbaası İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel: 27 89 49 ● Anadolu Dağıtımı : GA - ME - DA ● Yıllık Abonesi : Yurt İçi 40 TL., Avrupa uçak : 80 TL., Amerika uçak : 170 TL. ● İlân : Santimi 20 TL., Yayın İlânları yüzde elli (%50) indirimlidir.